Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Α^ον—ΑΡΙΘ. 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΜΕΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐσωτερικοῦ..... Δραχ. 5
Ἐξωτερικοῦ..... φρ. 10
Ρωσσιας..... ρούβλ. 5
Ἀμερικῆς..... δολλ. 2 1)2

18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1914

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, γέννημα τῆς ἀνωμάλου ἐπαναστατικῆς καταστάσεως, ἐγαλουχήθη μὲ τὰς ἀκμαίας δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἐτράφη μὲ τόσα καὶ τόσα ἐθνικὰ γεγονότα καὶ μαζὺ μὲ τὰς ἄλλας νίκας τῆς ἰσχύος του μᾶς ἔδωκε καὶ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην τῶν Δημάρχων.

Ὁ ἀρχηγός του, ἀπάφρισμα τῆς πολιτικῆς ζυμώσεως, ἐρριζώθη εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, εὗρῆκε γόνιμον τὸ ἔδαφος, ἀνεπτύχθη, ἐγιγαντώθη καὶ ἤδη ἀνθ᾽ ὅλων αὐτῶν τῶν παρασχεθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἔθνους, τῶν περιστάσεων καὶ τῆς τύχης εὐνοιῶν, ὑπάρχει ἡ ἀπαίτησις τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐδρέψαμεν καὶ εὐχύμους καρποὺς, ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ὑπῆρξαν καὶ καρποὶ ἄωροι καὶ σεσηπότες, ὅπως τὸ Νησιωτικὸν καὶ τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα.

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι δὲν κατέστη ἀκόμη δυνατὸν ν᾽ ἀποδοθῶσιν αἱ εὐθύναι εἰς πολιτικὴν ἀτέλειαν καὶ ἀνεπάρκειαν ἢ εἰς ἄσχετον ἐξωτερικὴν ἐπίδρασιν.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὅμως τὸ πρᾶγμα μαζὺ μὲ τὴν ἐπάγρυπνον προσοχὴν εἰς τὰ ἐξωτερικά μας ζητήματα, ἐξ ἴσου σπουδαίως πρέπει νὰ καταβληθῇ προσοχὴ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναγεννήσεώς μας.

Ἡ Ἱστορία τῶν ἐθνῶν μᾶς διδάσκει ὅτι κατόπιν μεγάλων ἐθνικῶν γεγονότων ἐπέρχεται κάποια νάρκη εἰς τὴν πολιτειακὴν μηχανήν.

Οὐ μόνον τοῦτο πρέπει ν᾽ ἀποφύγωμεν, ἀλλὰ πρέπει ἀναπτύσσοντες μεγαλείτερον σθένος, νὰ συγκεντρώσωμεν πάσας τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις καὶ ἀνδρούμενοι νὰ γίνωμεν σεβαστοὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ φοβεροὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Καὶ πρὶν, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ τώρα μὲ τὸν διπλασιασμὸν τῆς Ἑλλάδος, αἱ διάφοροι ἐσωτερικαὶ ὑπηρεσίαι οὔτε ἦσαν, οὔτε ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν αἱ πολλαπλαῖ ἐθνικαὶ ἀνάγκαι.

Ἀνάγκη ἀνανήψεως, ἀνάγκη ἐργασίας καὶ συστηματοποιήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἀνάγκη συναισθήσεως ὑφ᾽ ἑνὸς ἑκάστου τῆς μερίδος, τὴν ὁποίαν ἐκλήθη νὰ ἐπιτελέσῃ εἰς τὸ μέγα ἔργον.

Εἰδικώτερον ἀναφερόμεθα ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῶν νέων Δημάρχων καὶ κοινοτικῶν Συμβούλων τοῦ Κράτους καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς Δημάρχους τῶν δύο μεγαλοπόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Τόσον οἱ νέοι Δήμαρχοι ὅσον καὶ ἡ υἱοθετήσασα αὐτοὺς Κυβέρνησις ἀναλαμβάνουσι ***καθήκοντα*** ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ὤμορφη κεφαλὴν τοῦ πολυπλοκάμου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀπέναντι τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ἥτις διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν σιδηροδρόμων θἀποβῇ ἡ ἐμπορικὴ ἀρτηρία τῆς Μεσογείου, καθήκοντα ἱερὰ, καθήκοντα σπουδαῖα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἐκπληρωθοῦν μὲ μερικὰς συνήθεις δημοτικὰς ἐργασίας, ἀλλὰ διὰ βαθείας ἀνατομίας καὶ γενικῆς ἀνακαινίσεως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ εὐπαρουσίαστον καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Κέντρου τοῦ Ἀλληνισμοῦ.

Ἴδωμεν.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Ἐπέρασεν ἡ Ἀποκρηὰ καὶ ἦλθεν ἡ Βουλή.

Εἴπαμεν ὅτι ὅλα εἶναι ἀλληλένδετα ἐδῶ πέρα !

⁂

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς Σαρακοστῆς συγχαίρομεν τὸν κ. ***Ρεβίνθην***, βουλευτὴν Κυκλάδων καὶ...φασουλάδαν Κυβερνητικῶν !

⁂

Χάϊ Χάϊ μανοῦλαμ᾽ οὐρὲ Δημοκωστούλα !

Σαλάγα μέσα στὴ Βουλὴ, τοὺν ἔρμου τοὺν συνδιασμό !...

⁂

Ἰατρίδης καὶ ***Ἰατρόπουλος*** εἰς τὴν Βουλήν, καὶ ὅμως θερίζει ὅλα ὁ....***Γριπο*** νησιώτης !

Καὶ ὁ κ. ***Βελέντζας*** ;

Γιατί δὲν ***κουκουλώνεται*** ;

⁂

Πῶς ἀλλάζουνε οἱ τύποι, ὅταν γίνονται ἐπίσημοι !

Μπαρμπα-Γιῶργο Βλάχο, ὁ ΒελῆΓκέκας μπαίνει εἰς τὴν Κορυτσᾶ, καὶ σὺ ψηφίζεις νὰ τοῦ δώσουν τὴν Σασῶνα ;

Καὶ ὅμως πρὶν γίνῃς βουλευτής, τὸν ἔδερνες κάθε μέρα στὸν... ***μπερντέ***.

⁂

Νάκος—Νέζος, Νέζος—Νάκος, Νακονέζος—Νεζονάκος, στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ τῆς ἀνορθώσεως !

⁂

Ἀκούεται ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ ὁ πρῶτος μελαγχολικὸς... .***Καμπάνης*** τῆς Σαρακοστῆς !

Μετανοεῖτε καὶ προσεύχεσθε !

⁂

Σαρακοστιανόν.

Κριεκούκης μὲ....ρήγανι !

⁂

Ἐπεθύμησεν ἡ ψυχή μας τὸν ἐκ Βόλου ***Κουκιάδην*** !

Ἦτο ὁ μόνος ὅπου λείπει ἀπὸ τὴν Σαρακοστιανὴν Βουλήν.

⁂

Οὐ μὴν ἀλλὰ παρὼν ὁ κ. ***Πετσετάκης*** !

Σφουγγισθῆτε !

⁂

Σκέψεις.

Τὸν κ. Στράτον εἰς τὰ Ναυτικὰ ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ ὁ κ....Στρατούλης !

⁂

Ἀκτινοβολίαι Κυβερνητικαί.

Χρυσόγελως !

Χρυσοχοΐδης !

⁂

Κύριε Κλέαρχε !

Νὰ εἴχατε βραστὸν....τὸν κ. ***Πουλιάσην*** ;

⁂

Διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ Καρᾶ καὶ Κουτσοπετάλου.

Συγκινοῦνται τὰ ἀνακτοβούλια.

Καὶ κάποιος :

— Ταῦτα εἶπεν ὁ Καρᾶς καὶ ἐτίναξε τὰ ***κουτσοπέταλα*** μετὰ «Χαρᾶς» !

⁂

Κύριε Γρανίτσα, διὰ τοὺς παραλλήλους βίους σας.

Κοττίκας.

Μπουφίδης.

Πουλιάσης κλπ.

Ὁλόκληρος ὀρνιθὼν εἰς τὴν Βουλήν ! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταξειδεύετε στὸ Καρπενῆσι !

⁂

Ὁ κ. Μάνος παραπονεῖται κατὰ τῆς Κυβερνήσεως γιατὶ δὲν ἐξεπλήρωσε κάποια αἴτησίν του.

— Δὲν μὲ χωνεύουν ἐμὲ, μὲ κυνηγᾶν !

— Βρὲ ἔλα στὰ καλά σου !

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω ἐγώ.

Κ᾽ ἕνας ἄλλος παρεμβαίνων !

— Τί ἔπαθεν ὁ Μάνος !

— **Μανία** καταδιώξεως !..

⁂

Ξέρετε ποῦ κάθεται ὁ κ. Γρανίτσας ;

Στὸ «***Τουρίστ***».

Τότε ποῦ πρέπει νὰ καθήσῃ ὁ κ. Στράτος ;

⁂

Πόσα κοινοβουλευτικῶς σαρακοστιανὰ ἢ σαρακοστιανῶς Κοινοβουλευτικὰ πρόσωπα εἰς τὴν Βουλήν.

Νὰ ὁ κ. Ἀλεξάκης δριμύς, λιανός, ὡς σκόροδον τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας.

Μαῦρος καὶ νόστιμος ὡς Ρωσσικὸ χαβιάρι ὁ κ. Μιχαλακόπουλος !

Αὐστηρὸς καὶ σύνοφρυς καὶ σὰν πεισμωμένος πάντοτε ὡς καπνισμένον καὶ ἀπεξηραμένον πόδι χταποδιοῦ ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς.

Θέλει ὀλίγο ξύδι !

⁂

Φάβα ἄνευ κρομμύου καὶ ἐλαίου, χυμένη κατὰ κουταλιὲς εἰς πνεῦμα καὶ σῶμα ὁ κ. Βέρροιος !

Καίει σὰν πιπεριὰ ὁ Ἰατρίδης.

Σουπιὰ πλέουσα εἰς ἔλαιον ὁ Δεμερτζῆς.

Κεφαλὴ περιβεβλημένη μαῦρα ράσα γενείων καὶ μαλλιῶν ὁ κ. Γρανίτσας. Νύχτα γεμάτη παραμύθια !

Ἀσπάραγγος τῶν βουνῶν ὁ κ. Τσαξίρης. Μὴ τὸν λιγύσητε γιατὶ θὰ τσακισθῇ! Νομίζεται πῶς εἶνε ἀσπάραγγος τῆς σούβλας !

Παχύς, στρογγυλός, κόκκινος, ἡδύτητα ἀχνίζων λάμπων ὡς πλήρης ἐλαίου ταρσμοκεφτὲς ὁ κ. Ἰατρίδης !

Πάσχων ἐκ νηστείας ἀσκητὴς ὁ Γούναρης σᾶν καβουράκι, μεζὲς καὶ ὄχι ἄνθρωπος σωστός, ὁ Νάκος, τριγυρίζει.

Ἁπλοῦς ὡς βρεχτοκούκιον ὁ κ. Κυρίλλος καὶ στίλβει ὁ Γρηγορίου ὡς τομάτα πρόωρος.

⁂

Μὲ μιὰ μυτίτσα ρεβυθιοῦ ὁ Διομήδης βράζει εἰς τὸ ζουμὶ τῶν οἰκονομικῶν, καὶ κορδώνεται σᾶν χαβιαρόγλωσσα ψητὴ ὁ Γρίβας τῆς Ἀκαρνανίας !

Ἀγριοκρεμμυδάρες τοῦ βουνοῦ ὁ Βλάχος τῆς Λαρίσσης, στρογγυλὸς ὡς καισαρόμηλον ὁ κ. Δημητρακόπουλος.

Καλαμαράκι ἀτηγάνιστον ὁ Ρακτιβάν, σέρνων τὰ μπαζάκια του, σὰν γένεια ἀπὸ κοντά του. Καίων τσούζων ὡς μουστόρδα Γαλλικὴ ὁ Ράλλης, καὶ ἄσπρος ὡς ἀνάλατον καὶ ἀλάδωτον λαζάνιον προβάλλει ὁ Λαλάκιας...

⁂

Αἰσθάνεσαι θρησκευτικὴν ἀνάπτυξιν πρὸ τοῦ καλοῦ Καλαντζοπούλου, καὶ ζητεῖς ξύλο, γιὰ νὰ χτυπήσῃς τρέχοντα ποντικὸν τοῦ κελλαριοῦ, Θεοδωρόπουλον τὸν...κατεπεῖγον !

Ὢ τῆς μακρύτητος καὶ ὑψηλότητος, καὶ σεβαστότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ βαρύτητος κανόνος σαρακοστιανοῦ, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ σας κ. Θεοτόκη καὶ μεγάλη σπογγιασμένη μελιτζάνα παραγεμιστή, νὰ ὁ κ. Φωτιάδης, κολυμβῶν στῆς εὐτυχίας του τὴν σάλτσαν.

Ὡς ὑπολειφάδιον κινεῖται κοντά του ὁ Ἀθανασάκης !

⁂

Βολβοὶ σαλάτα ἀγροτικοὶ ὁ Μπούσδρας καὶ ξύει τὰ γένεια του ὡς καλόγηρος ὁ Φίλιος τῶν Φαρκαδόνων ! Πράσσου στιλβιδύνα, κορμοστασιά, μεγαλοπρέπεια ὁ κ. Καλλέργης καὶ παρεντίθενται ὡς ***ξηροὶ*** καρποί, οἱ δύο Ξηροὶ τῆς Φθιωτιδοφωκίδος.

Γαμψόνυξ καὶ γαμψόρινος ὁ κ. Στράτος ἕτοιμος τὸν Κουτούπην νὰ τσιμωνίσῃ ὡς ἐλαίαν Καλαματιανήν, καὶ ἀνορθοῦνται ὡς ἀκάνθαι ἀχινοῦ αἱ τρίχες τοῦ Τριανταφυλλάκου. Ραπανάκι ὁλοστρόγγυλο τὸ κεφάλι τοῦ Γκλαβᾶ καὶ κερνάει ὅλους ὁ Χρυσοχοΐδης.

Στρώσατε τὸν ***Πετσετάκην*** κ. Κλέαρχε καὶ γευθῆτε ἀπὸ ὅλα !...

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΙΤΣΑ

Τὸ τρελλὸ γεροντοκόριτσο, ἡ ξεμυαλισμένη ἀποκρηὰ ἔφυγε καὶ αὐτὴ σβεσθεῖσα μαζὺ μὲ τοὺς κρυσταλλίνους ἤχους τῶν γελώτων της.

Καὶ προσωπίδες καὶ τριανταφυλλιά, καὶ κόκκινα καὶ παρδαλὰ ντόμινα, καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἀμφιέσεις καὶ χρυσοποίκιλτοι στολαὶ καὶ φαντασμαγορικαὶ ἀναβολαὶ καὶ μωσαϊκὸν χρωμάτων κόσμου ὀνειρώδους, φανταστικοῦ κόσμου, κατάκεινται τόρα ἀκίνητα, ἄφωνα, νεκρὰ τὸ ἕνα ἐπάνω στ᾽ ἄλλο, ἕνας μεγάλος σωρός, μία ἀναμνηστικὴ στήλη τοῦ γέλωτος.

Τὸ ᾆσμα ἔφυγε καὶ ἐχάθη μαζῆ μὲ τὸν ἦχον τῶν θραυομένων φιαλῶν καὶ τῶν συγκρουομένων ποτηρίων. Ὁ κόσμος ἀπενεκρώθη, ἡ μέθη ἐκολέσθη ἀπὸ φιλήματα· ἡ δίψα τῶν ἀπολαύσεων ἐσβέσθη εἰς περιπτύξεις καὶ ἅπλωσε τώρα ἐπάνω εἰς αὐτὰ ὅλη ἡ αἰωνία σάχλα τῆς ζωῆς, ἡ ἀηδία τῆς πεζότητος.

Καὶ μένουν τὰ χείλη στεγνά.

Καὶ ὁ γελαστὸς ἥλιος τῆς χαρᾶς κουκουλώνεται μὲ τὰ σύννεφα τῆς ὑποκρισίας.

Καὶ τὴν λάμψιν τῶν μειδιαμάτων διαδέχεται τὸ μειδίαμα τῆς ὑποκρισίας.

Καὶ τὸν ἁρμονικὸν κρότον τῶν φιλημάτων... ἡ καμπάνα τῆς Μητροπόλεως.

Καὶ τὴν λικνιστικὴν ζάλην τοῦ χοροῦ αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ καιομένου λιβανωτοῦ.

Καὶ τὴν θεότρελλη ἀποκρηὰ ἡ σαρακοστή.

Τοιουτοτρόπως ὁ ἁμαρτωλὸς γέλως ὁ διανύσας τρεῖς ὁλοκλήρους ἑβδομάδας εἰς ἀτοπήματα,... ὁ ἐκβιαστὴς τῶν χειλέων, ὁ κατασπαταλήσας τὴν εὐθυμίαν εἰς τὶς ταβέρνες καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ σαλόνια, προσέρχεται τώρα εὐσεβὴς προσκυνητὴς τοῦ Θεοῦ, μετανοημένος ἀλλὰ ἀσυγχώρητος ἐγκληματίας...

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε.

Ἀπὸ τὸ βάλσ μὲ ἕνα τούρ... μεταβαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀποκρηὰ ἐπέρασε.

Καὶ ἐξημέρωσαν τὰ καρναβάλια... τῆς ψυχῆς.

Καὶ αἱ δύο στενόταται φίλαι καί... συμμαθήτριαι !...

Μαζῆ ἐσπούδασαν τὴν ὑποκρισίαν.

Ἡ ἀποκρηὰ καὶ ἡ σαρακοστή.

Καὶ τὰ δύο γεροντοκόριτσα φτιασιδομένα.

Εἶνε ἀχώριστα.

Τὰ ἔχει συνδέσει τόσον ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτήρων.

Ἡ μία ἐκληρονόμησε τὴν ἄλλην.

Ὅ,τι ἔχει ἡ μία τὸ ἔχει καὶ ἡ ἄλλη.

Ἴδε προσωπεῖον...

ΤΙΜΟΣ

Εἶσθε ὁ μόνος ὅπου μπορεῖτε νὰ ***τὰ φᾶτε αὐτά*** !

Καὶ ὁ μόνος ὅπου ***τὰ χωνεύετε*** ὡραῖα !

⁂

Σκέψις τοῦ κ. Μαρκαντωνάκη :

— Ἡ μόνες ποῦ δὲν τρώγονται εἶναι ***ἡ ἐλῆτσες*** τοῦ Προέδρου !

⁂

Τὸ τραγουδάκι μας :

(Στῆς ἐληές του)

Ἄχ ! τί ἐληὲς στολίζουν τὴν μορφή σου
σᾶν ληόδενδρο, λὲς μοιάζεις μὲ κλαδιὰ
γεμᾶτο ἀπὸ καρπό.... Γιὰ συλλογίσου !
ἢ....τσίχλες ἂν σὲ πάρουν μυρωδιὰ !...

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Στὰ Κούλουμα τὸν ἔσερναν ὁ νηὸς κι᾽ ἡ νηὰ ζευγάρι
καὶ τόσο λαφροπήδηχτα λεβέντικα ἐπετοῦσαν
ποῦ τὸ γλυκοτρεμούλιαστο χορτάρι δὲν ἐσποῦσαν...
Λὲς καὶ φτερών᾽ ἡ λεβεντιὰ σᾶν σμίξῃ μὲ τὴ χάρι !

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Συνέχεια πάλιν σήμερον τῆς στήλης τῶν... ἀθανάτων. Κάπως ἀποκρηάτικη, πανηγυρική.

Ἰδοὺ πρῶτος, πρῶτος ὁ τὴν ἐκλογὴν παίξας ὁ τὴν ἐκλογὴν χάσας εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν χώραν.

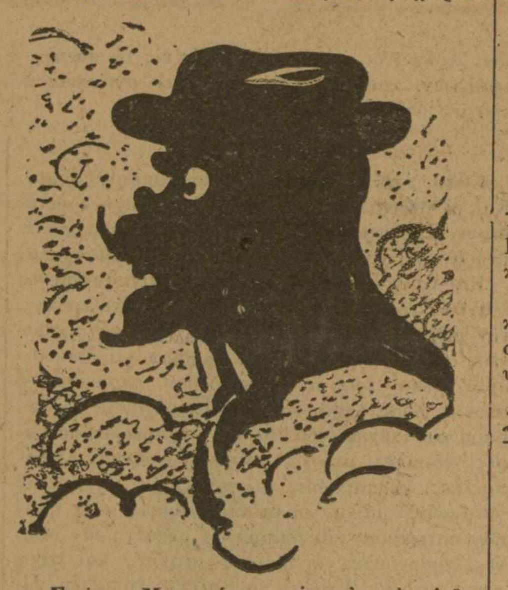

κ. Σπύρ. Μερκούρης μέσα εἰς τὰ πένθη ...τῆς μαυρίλας.

Ἀκολουθεῖ ὁ κλασσικὸς τύπος ἑνὸς ἀθηναϊκοῦ Bijou.

Ὁ κ. Φωτίου λεπτός, λεπτός...ἀραχνοῦφαντος! Γελοιογραφικὸν σκίτσο τοῦ κ. Στάμ-Στάμ.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΕΝΑ

ΦΕΓΓΑΡΟΑΓΑΠΕΣ

Χαρισμένο στὸν γλύπτη Γ. Δημητριάδη

Ἀπάνω στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό
ἔχω μιὰ ὤμορφη ἀγάπη ἀπὸ καιρὸ
ἀπάνω στο φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό,
στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό.

Εἶναι μιὰ ὤμορφη ἀγάπη ἀλήθεια
μὲ ὡραῖα μαλλιά, ὡραῖα στήθια,
μὰ νὰ τὴ φτάσω δὲν μπορῶ
ἀπάνω στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό,
στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό...

Μιὰ νύχτα τὴν ἀγάπησα καλοκαιρινή,
ἔτσι ὡς ἐπήγαινα τὴν παραλία τὴ φωτεινή,
μιὰ νύχτα φεγγαρόλουστη, μ᾽ ἐφάνη
στοῦ φεγγαριοῦ ἀπάνω τὸ στεφάνι·
μὰ νὰ τὴν φτάσω δὲν μπορῶ, ἄχ ! δὲν μπορῶ
ἀπάνω στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό,
στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό...

Τί ἂν περιμένω τώρ᾽ ἀπὸ καιρὸ
πῶς μιὰ ὡραία βραδυὰ θὰ τὴν χαρῶ...
Αὐτή, ἀπάνω στὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρὸ—
καὶ περιμένω, περιμένω ἐγὼ
κάτω ἀπ᾽ τὸ φεγγάρι τ᾽ ἀργυρό...
καὶ περιμένω ἀπὸ καιρό, ἀπὸ καιρό.

Ἀθήνα Χάρης Θ.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Αἱ ἐκλογαὶ

Πολὺ μαυρίλα πλάκωσε στῶν Ἀθηνῶν τὴ ράχη
καὶ δώστου ψήφους ἀπ᾽ ἐδῶ καὶ δώστου μαῦρα μάχη
καὶ μέσ᾽ στὸ τόσο πατερντὶ οἱ τόσοι ψηφοφόροι
στὸν Τουφεξῆ ποῦ εἴχανε λατρεία καὶ ἀγάπη
ψηφίσαν καὶ τὸν κάνανε *μαῦρον σὰν τὸν ἀράπη*.

⁂

Σαρακοστὴ

Ἐλιές, χαλβᾶς καὶ ταραμᾶς
καὶ φρίκη καὶ νηστεία
καὶ τὸ μυαλό μου, ἀλλοίμονο
μιὰ σκέψι τὸ ζαλίζει

στὴ τόση πενιχρότητα
στὴ τόση ἀηδία
τὸ τί θὰ τρωῃ ὁ Κλέαρχος
καὶ τί θὰ κολαισέζῃ.

⁂

Τὸ σκάνδαλον

Τί θόρυβος καὶ τί φωνὲς καὶ πόση φασαρία...
τὸ σκάνδαλο ἐγέννησε ἀγίατρευτο κακὸ
ἕνα Καρ-οβι ποὔρχονταν, λέει ἀπ᾽ τὴν Ἀγγλία
ἐπῆγε κι᾽ ἄραξε, Θ έ....μεσ᾽ τὸν *Εἰρηνικό*.

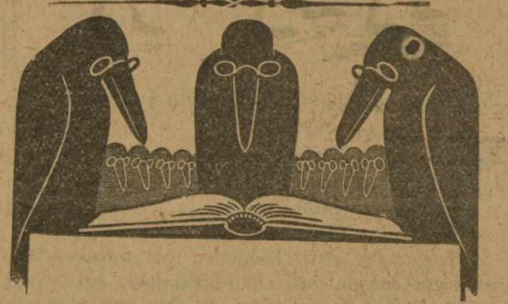

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Σαρακοστὴ ἁγία καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι
ἔξω τὸ τόσο γλέντι, ἡ τρέλλα, τὸ μεθύσι
ἡσύχασε τὴ φούρια τῆς Ἀποκρηᾶς τὴ ζάλη
κι᾽ ἡ χάρις σου ἀμέσως τὸ ζήτημα ἂς λύσῃ.

Σαρακοστὴ ἁγία, δός μου καμπόσο νοῦ
κι᾽ ἐμπρός μας ἂς ἀνοίξουν ἡ πόρτες τ᾽ οὐρανοῦ

Ἐμπρὸς διπλὲς μετάνοιες κι᾽ εὐλάβεια μεγάλη
ἂς εἶνε τὸ φαγί μας ξηρὸ ψωμὶ κι᾽ ἐληά,
τὸ στῆθος ἂς κτυποῦμε, τὸ κούφιο μας κεφάλι
κι᾽ ἂς σέρνουμ᾽ ἀπ᾽ τὴ ρίζα μὲ λύσσα τὰ μαλλιά.

Σαρακοστὴ ἁγία ἐλέησον ἡμᾶς
καὶ σύμβολον ἂς εἶνε γιὰ μᾶς ὁ ταραμᾶς,

ἡ ρέβαις τὰ φασόλια, τὰ σκόρδα, τὰ ρεβύθια
ἂς δυναμώσουν ὅλων τ᾽ ἀδύνατα κορμιά.
Θάρρος, φωτιὰ ἂς χύσουν μὲς τοῦ Ρωμηοῦ τὰ στήθεια
νὰ φᾶνε μὲ τὰ δόντια τοὺς Τούρκους μονομιά.

Σαρακοστὴ ἁγία βοήθησέ μας σὺ
τὸν ἔνδοξο Σουλτάνο νὰ κάνουμε τουρσί.

Χριστὲ αἱ Παναγιά, Ἀγγέλοι κι᾽ Ἀποστόλοι
ἡ χάρις σας ἡ θεία σ᾽ ἐμᾶς ἂς κατεβῇ
ἂς στραβωθοῦν οἱ Τοῦρκοι σὲ μιὰ ἡμέρα ὅλοι
νὰ κάνουμε γιουρουῦσι στοὺς Τούρκους σᾶν στραβοί.

Σαρακοστὴ ἁγία ὁ νειός μας βασιληᾶς
στὴν Πόλι μας νὰ φάῃ τ᾽ ἀρνὶ τῆς Πασχαλιᾶς.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΟΜΒΡΕΛΛΟΦΟΡΙΑ

— Κατὰ τὸ δεῖπνο, καὶ τὸ γλύκισμά μας !

Καὶ ποιὸς δὲν θυμᾶται τῆς ἐκστρατείας τὸ γλυκὸ... ποὺ ἔφυετο μέσα στοὺς ξεχειλισμένους ἀπὸ τὴν βροχὴ ἀγρούς ;

Ὅσοι ἔφαγαν καλαμπόκια γιὰ νὰ χορτάσουνε πιτίλιζαν κατόπιν καὶ τὸ κοτσάνι, ποὺ εἶχε μιὰ γεῦση ὑπόγλυκη μέσα εἰς τὴν ψύχα του. Κατὰ τὴν μάχην μάλιστα τῶν Γιαννιτσῶν, ποὺ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἔλεγαν οἱ Τοῦρκοι ὅτι τοὺς Ἕλληνας τοὺς μέθυσεν ὁ Διάδοχος καὶ γι' αὐτὸ ριχτῆκαν «σὰν στραβοὶ» ἀπάνω τους, οἱ Ἕλληνες εἶχαν τρεῖς μέρες γιὰ νὰ φᾶν' καὶ τὴν τετάρτην, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ μάχη πειὰ καὶ ἔφθασαν τῆς ἐφοδιοπομπῆς τὰ πρῶτα ἄλογα, ἐπῆραν ἀπὸ 15 δράμια ψωμὶ ὁ κάθε ἕνας !

Καὶ ὅμως ὅλοι εἶχον ὄρεξι καὶ ὅλοι ἠστειεύοντο μὲ τὰ παθήματά τους ταῦτα !

Ἐπέρασε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Διαδόχου, τοῦ

Κι' ἔβαινε μὲ κωμικὴν σοβαρότητα ἡ ὁμβρελλοφορία αὐτη !

ὁποίου προεπορεύετο ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, μὲ κόσμο μέσα.

— Τί κάνετε, παιδιά ;

— Πεινᾶμε, Ὑψηλότατε !

— Τώρα θὰ φᾶτε Τούρκους νὰ χορτάσετε !

Οἱ ἐξαπλωμένοι ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ταλαιπωρίαν στρατιῶται ἐπῆ τῇ θέᾳ τοῦ Διαδοχικοῦ αὐτοκινήτου, ἠγείροντο καὶ χαιρετούσανε μὲ ἐνθουσιασμό.

Οἱ εὔζωνοι πετοῦσαν ψηλὰ τὰ φέσια. Ὁ τότε Διάδοχος, ποὺ ἔξει ἰδιαιτέραν ἀγάπην στοὺς εὐζώνους, τοὺς ἐρωτοῦσε πάντοτε :

— Πῶς εἶσθε, βρὲ παιδιά ;

— Σὰν τοὺς πεινασμένου λύκου !

—Ἔννοια σας καὶ ὅλοι ἔτοι ἤμαστε !

Μαρακάτω ἦτανε ἕνας στρατιώτης Παπαχρήστου. Μόλις εἶδε τὸ Βασιλικὸν αὐτοκίνητον σηκώθηκε καὶ ἔλαβε στάσιν προσοχῆς.

— Γειά σου, παλληκάρι ! Πεινᾶς κι' ἐσύ ;

— Πεινάω, λέει !

Τότε ἀπὸ τὸ προπορευόμενον αὐτοκίνητον τοῦ πέταξαν μιὰ λειτουργικὴ καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερο τοῦ Διαδόχου δυὸ πακέτα σοκολάτα.

— Πάρε νὰ φᾶς ἐσὺ κι' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς!

*

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶχε γιὰ ὅλους. Ὅταν ὁ στρατὸς ἐπῆκε στὰ ἐγκαταλειφθέντα Γιαννιτσά, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο, οἱ ἄνδρες, ἀψηφοῦντες καὶ τὰς φλόγας καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐκρύπτοντο μέσα στὰ στάρια, ἐρρίχτηκαν ζητοῦντες ἄρτον καὶ φαΐ! Καὶ παρουσιάσθη τότε κωμικοτραγικὸν θέαμα χιλιάδων πεινασμένων, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσωμεν ἰδιαίτερον κεφάλαιον. Κάθε ἕνας κατεβρόχθιζε μὲ βουλιμίαν ὅ,τι εὕρισκεν. Ἄλλοι ἔτρωγαν κομμάτια ζάχαρι ἐδῶ, ἄλλοι ἐχούρτωναν ἀλεῦρι, ἄλλοι πετιμέζια, ποὺ εὑρεθῆκαν ἄφθονα, ἄλλοι τυριά, καὶ κάποιοι Ἐπανήσιοι,εὑρόντες σ' ἕνα σταῦλο σκοτεινὸ ἕνα χαριτωμένο γαϊδουράκι.... τὸ ἔσφαξαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου, ἐκλαβόντες αὐτὸ γιὰ μοσχαράκι !

Τοὺς εἶχε στραβώσει ἡ πεῖνα γιὰ καλά !

Πολλοί, ἀντὶ νὰ φάψωμί, ἔτρωγαν μιὰ ἀνειμένη κεραμίδα στὸ κεφάλι καὶ ἄλλοι, εὑρόντες σὲ κάτι σταμνιὰ μέσα χρώματα ἀνελίγης ἀολλῶν εἰδῶν καὶ νομίσαντες ὅτι εἶνε «σερμπέτια» κατεχρωματίσθησαν ἀπὸ αὐτὰ καὶ ποικιλόχρωμοι, σὰν Ἀρλεκῖνοι, παρουσιάσθησαν εἰς τὰ συντάγματά των, καθὼς ἐβγῆκαν ἔξω καὶ ἀνέλυσαν ἡ μπογιὲς ἀπ' τὴ βροχή !

*

Κάπου ἐκεῖ εὑρέθηκαν καὶ κάτι ὀμπρελλάδικα' Καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ μέρες ἡ βροχὴ τοὺς ἔδερνε, ἀποχωροῦντες ἀπὸ τὴν καιομένην πόλιν ἐπῆραν καὶ ἀπὸ μίαν ὀμπρέλλα παραμάσχαλα.

Καὶ ὅταν ὁ στρατὸς ἐκίνησε, κατευθυνόμενος ἐναντίον τῆς Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τὴν ἀτελείωτον, τὴν ξεθεωτικὴν ἐκείνην βροχήν, ποὺ τὴν ἠσθάνεσο νὰ σὲ μουσκεύῃ ἀπὸ ἀηδίαν καὶ ἐκνευρισμόν μέσα ἕως τὸ κόκκαλό σου, παρουσιάσθη αἴφνης ὡραῖον γραφικὸν καὶ ὑπέροχον ἐν τῇ σοβαρᾷ κωμικότητί του θέαμα : Ὀμπρέλλες διάφορες, ποικίλες, μικρές, μεγάλες, γεροντικὲς ὀμπρέλλες, χρωματιστὲς καὶ κεντημένες ὀμπρέλλες γυναικῶν, μαῦρες ὀμπρέλλες κομψὲς ποὺ ἦσαν σὰν ἀστεράκια, καὶ ὀμπρέλλες μεγάλες σὰν σκηνές, πρασινωπὲς ὀμπρέλλες ἰατρῶν, καὶ τεράστιες χονδρὲς Ἰταλικὲς ὀμπρέλλες γαλάζιες, λιναῖες ἢ ἀπὸ πρόστυχο πανὶ ὀμπρέλλες, ἀλεξήλια καλοκαιρινὰ ἀραχνοΰφαντα καὶ χονδρόπανα διὰ τοὺς ὄμβρους τοῦ χειμῶνος, ὀμπρέλλες δαντελλένιες, καὶ ὀμβρέλλες μὲ χονδρὲς μπανέλλες σὰν μπαστούνια, κόκκινες, γαλάζιες, πράσινες, κίτρινες, πολύχρωμες, χρυσοκέντητες, μενεξεδένιες, τριανταφυλλιὲς ὀμπρέλλες, ἠνοίχθησαν ἀπὸ ἑκατοντάδας στρατιωτῶν γενεοφορούντων, ἀσημελήτων, ἀγρίων ἐκ τῆς μάχης, τσαλακωμένων, φορτωμένων τοὺς γυλιούς. λασποβουτημένων ἀπὸ ἡμερῶν κατάκλισιν μέσα στὶς λάσπες, ξεσχισμένων, διαβρόχων, χιλιοπαιδευμένων.

Καὶ ἔβαινεν ἡ ὀμπρελλοφορία αὐτὴ μὲ μίαν κωμικὴν σοβαρότητα, μὲ μίαν παρδαλὴν καὶ παράδοξον ἐπισημότητα ὑπὸ ἕνα θολὸν καὶ μαῦρον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλύσει, ὁ ὁποῖος κατέρρεε, θαρρεῖς, εἰς μπουμπουνητὰ καὶ βροχὴν ραγδαίαν.

Ἡ κυρὰ μαμὴ

Καὶ ὑπὸ τὴν παράδοξον αὐτὴν σκηνὴν ἐβάδιζε, γελῶν, ἀστειευόμενος, παίζων μὲ τὰ βάσανά του ὁ στρατός.

—Ἔ. Βασιλάκη ; Μὴ καμαρώνεις τόσο μὲ τὴ μαύρη τὴν ὀμπρέλλα σου. Σὰν τὴν Παναγοῦλα,τοῦ χωριοῦ μου τὴν μαμμή, ποὺ φαίνεσαι !...

— Μαρίκα, Μαρίκα! Σήκωσε τὸ μεσοφόρισου, μὴ λασπωθῇ !...

Καὶ ὅταν πέρασε, ὑπὸ τὴν κλαδωτὴν λευκὴν του ὀμπρέλλαν, ὁ ἐπίλοχίας, σοβαρὸς καὶ ξυλόμυτης, μὲ σουφρωμένο χεῖλος ἀπὸ αὐστηρότητα καὶ αὐτοσεβασμόν, ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐψιθύρισαν :

— Σσσσσσ. Σούτ ! Περνάει ἡ κυρὰ Δασκάλα !

Ἕνα Ναξιώτη κοντὸν καὶ στρογγυλόν, ποὺ ἔκανε πῶς θύμωνε, τὸν ἔλεγαν Ἀρσακειάδα, ποὺ πῆρε δέκα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ πάει μὲ τὴν ὀμπρελλίτσα της καμαρωμένη στὴ μαμμά της>.

— Ψὶτ ! Ψὶτ ! Δεσποινίς !

*

Τὸ ὀμπρελλίνι σου
καὶ τὸ σκαρπίνι σου
τὸ εἶδα χρεμασμένο
στὸ παραθύρι σου !...

Ἤρχισαν ἤδη νὰ τραγουδοῦν οἱ στρατιῶται, ὅτε χονδραὶ φωναὶ ἀκουσθῆκαν ἀπὸ πίσω, τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν σοβαροί, ἐνῶ μόλις κρατοῦσαν τὰ γέλοια.

— Κλεῖστε καὶ πετᾶτε τῆς ὀμπρέλλες γρήγορα. Στρατὸς εἶσθε σεῖς ἢ Καρναβάλια ;

Μερικοί, οἱ δειλότεροι, τῆς ἔκλεισαν, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς πετάξουν, οἱ ἄλλοι ὅμως ἐξηκολούθουν νὰ στεγάζωνται καὶ νὰ βαδίξουν καμαρωτοί-καμαρωτοὶ σὰν χῆνες.

— Καλέ, πῶς θὰ τὴν πετάξω ! ὑπεκρίθη ἕνας Ζαχαρούλης ὀνομαζόμενος, ποὺ κρατοῦσε ἕνα ὀμπρελλῖνο, μὲ γυναικεῖαν ψιλήν, χαϊδευτικὴν φωνήν, μὲ μαλώνει ἡ μαμμά μου !

Κ' ἔπειτα ἀποτεινόμενος εἰς ἕνα ἄλλον γενειοφόρον καὶ ὑψηλὸν ξηρὸν Λευκάδιον ποὺ κρατοῦσε μαύρην μεταξωτὴν ὀμπρέλλαν :

— Θεῖτσα ! Θεῖτσα ! νὰ τὴν πετάξω τὴν ὀμπρέλλα:

Καὶ ἠκούσθη ἀγρία τῆς θείτσας ἡ φωνή :

—Ὄχι, Ζαχαροῦλα μου, νὰ μὴ μοῦ βραχῇς καί.....

Νὰ καὶ ἡ κυρὰ δασκάλα λυώσῃς !

*

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐσκάλλιασαν :

— Μωρὲ θὰ τὴς πετάξετε ἢ ὄχι ; Στρατιῶτες ἢ παλλιάτσοι εἶσθε σεῖς ;

Ἡ ὀμπρελλοφορία δὲν μποροῦσε πλέον νὰ κρατήσῃ. Πρῶτος ἕνας Σκιαδρέσης ἔσκυψε καὶ τὴν ἔχωσε ἀνοικτὴν εἰς τὸ λασπωμένον καὶ παχὺ χῶμα τῶν χωραφιῶν.

Στὸν τόπο ποῦ σὲ πρωτοεῖδα
θὲ νὰ φυτεύσω ὀμπρελλιὰ
γιὰ νὰ τρυπώνω ἀπὸ κάτω
ἅμα μοῦ.... χύνεις τὰ νερά.

Καὶ ὅλοι τὸν ἐμιμήθησαν στήσαντες τὶς ὀμπρέλλες ἀνοιχτὲς ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα. Ὅταν ἀπεμακρύνθη ὁ στρατὸς, περίεργον θέαμα παρουσίασεν ὁ ἔρημος πειὰ ἐκεῖ πέρα τόπος. Παράξενα καὶ τεράστια μανιτάρια ὑπερφυσικὰ χιλίων χρωμάτων καὶ εἰδῶν εἶχον φυτρώσει μέσα στὰ νεροπελαγωμένα τὰ χωράφια !....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φριεδερῖκος, πατὴρ τοῦ σημερινοῦ Γουλιέλμου, ἐξερχόμενος καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς ἀνατολικῆς μεγάλης ὕψας τῶν ἀνακτόρων του, συνεὶθιζε νὰ ἀπευθύνῃ τὰς ἑξῆς τρεῖς ἐρωτήσεις, τηρῶν πάντοτε τὴν αὐτὴν σειρὰν μηχανικῶς, πρὸς τὸν σκοπὸν στρατιώτην τῆς ὕψας ἐκείνης : «Πόσων ἐτῶν εἶσθε ;» «Πόσα ἔτη ὑπηρετεῖτε;» «Ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ σου ἐκπληροῦνται καλῶς ;» Ἐλάμβανε δὲ διαφόρους ἀπαντήσεις.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ἔξοδόν του, ἐξ ἀνεξηγήτου ὅλως ἐκπλοσπῆς ἐκ τῆς σειρᾶς ἦν ἐτήρει, ἀπευθύνει τὴν δευτέραν ἐρώτησιν πρώτην. Ὁ σκοπός, ὅστις ἦτο Γάλλος ἐθελοντής, πρὸ δύο μηνῶν καταταχθεὶς ἐν τῷ Προυσσικῷ στρατῷ, εἶχε διδαχθῇ παρὰ συναδέλφων του τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ εἶχεν ἐκμάθει εἰς καθαρὰν γερμανικὴν τὰς τρεῖς κατὰ σειρὰν ἀπαντήσεις, καταφαινούσας τὴν ἀληθειαν τῶν ἀπαντήσεών του, τὰς «22 ἔτη» «2 μῆνας» καὶ «ἀμφότεροι», ἑπομένως ἔδωσε τὴν πρώτην ἀπάντησιν, δηλ. ὅτι ὑπηρετεῖ 22 ἔτη !

Ὁ Φριεδερῖκος μετ' ἐκπλήξεως ἀκούσας τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατιώτου, ἀπευθύνει τὴν πρώτην ἐρώτησιν : «Πόσων ἐτῶν εἶσθε ;». Ὁ στρατιώτης, ὅστις, ὡς ἤν ἐπόμενον, ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἀπηυθύνετο ἡ δευτέρα ἐρώτησις τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπαντᾷ «Δύο μῆνας !». Ὁ μονάρχης ἤδη ἐσκέφθη ὅτι δυνατὸν νὰ ἦτο ἀνισόρροπος ὁ ἐρωτώμενος καὶ τὸν λέγει : «Ποῖος ἐκ τῶν δύο μας εἶνε τρελλός ;» «Ἀμφότεροι», ἀπαντᾷ ὁ σκοπὸς εἰς τὴν τρίτην ταύτην ἐρώτησιν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀποχωρήσαντος ἐν γέλωτι διὰ τὸ ἀνόσιον πάθημά του.

Σέρραι Χρ. Ἰω. Ρομπόκος

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ

Σιγά, μοῦ λέει, ὑπομονή, καρτέρει καὶ καιρέρει,
καὶ τοῦτος ὁ κατήφορος ἀνήφορο θὰ φέρῃ,
κι' ἐγὼ τοῦ ἀποκρίνομαι :

— Φίλε μου σὲ πιστεύω,
μὰ σὰν κοποῦν τὰ πόδια μου πῶς θὰ μπορῶ ν'ἀνέβω ;

Μαρία Δοξαπατρῆ

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ

Ἀπὸ τὰς ἀμφίσεις εἰς τὰ κεντήματα.—Ἡ μόδα τῶν κεντημάτων.—Ὅ,τι ἐζωγράφισαν οἱ ἀρχαῖοι τὸ κεντοῦμε σήμερα ἡμεῖς.—Τί μᾶς δίδουν τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα.— Τὸ ἀγνὸν Ἑλληνικόν.

Ὅ,τι συνέβη ἐσχάτως εἰς τὴν μόδαν τῶν ἀμφιέσεων τῶν κυριῶν, ἡ ἐπιστροφὴ δηλαδὴ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐμμορφιὰν καὶ ἁπλότητα, συνέβη

καὶ εἰς τὸ κέντημα. Τὸ κέντημα, τὸ ὁποῖον ἐφιλοτεχνεῖτο ἐπὶ τόσους χρόνους μὲ ὅλην τὴν ἑλληνικὴν καλλαισθησίαν, τὸ ξένον κέντημα, τὸ δανεισμένον ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζεν ἰδιαιτέρως ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ τέχνη, ἔγινε πλέον ἐντελῶς ἑλληνικόν, ἐντελῶς ἰδικόν μας καὶ συγχρόνως ἐντελῶς τέλειον. Ὅπως εἰς τὰς ἀμφιέσεις ἔτσι καὶ εἰς τὸ κέντημα ἔφθασεν ἐπειτα ἀπὸ τόσων αἰώνων νεκροφάνειαν—διότι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποθάνῃ τὸ ἀρχαῖον καλὸν—ἡ τέχνη τῶν προγόνων μας,ὡραία ὅπως ἦτο,τελεία, ὑπέροχος.

Καὶ νὰ τώρα τὰ νέα κεντήματα δανεισμένα

τὴν τέχνην των ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα, ἀπὸ τοὺς ἀμφορεῖς, τὰ κύπελλα.

Εἰς τὴν «Πρόοδον» ὑπάρχει θησαυρὸς τοιούτων κεντημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι παρὰ τὰ ἐμμορφα καὶ ἁπλᾶ σκαλισματα τῶν ἀρχαίων ἀγγείων. Τὸ μάτι δὲν βλέπει, παρὰ τὸ γενικὸν ξύπνημα τῆς ἀρχαίας ζωῆς, τῆς ἀρχαίας τέχνης.

Σᾶς παραθέτομεν εἰκόνας ἀρχαίων ἀγγείων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ἤδη δι' ἀντιγραφὴν λεπτὴν καὶ ὡραίαν τῶν γραμμῶν τῶν στολισμάτων καὶ τῶν γυριαντῶν των ἐπὶ μανδυλίων, κουρτινῶν, γύρων τῶν δίσκων κλπ. τοῦ σπιτιοῦ λεπτῶν τεχνουργημάτων.

Τὸ πρῶτον κύτελλον ἔχει πλουμίδια δυνάμενα νὰ στολίσουν ὁποιονδήποτε κέντημα. Τὸ δεύτερον μικρὸν ἀγγεῖον ἐπίσης καὶ τὸ τελευταῖον ἀκόμη αὐτὸ τεμάχιον λαγήνου, δύναται νὰ δώσῃ καὶ τὴν παραμικρὰν ταν γραμμὴν καὶ τὴν παραμικρὰν του τεχνικὴν λεπτομέρειαν εἰς μίαν Ἑλληνοπούλαν, ἡ ὁποία θὰ καθήσῃ νὰ κεντήσῃ κάποιο στόλισμά της.

Ἡ ἀρχαία τέχνη ἐξημέρωσε πάλιν εἰς μίαν ὑ-

πέρλαμπρον αὐγήν, μίαν αὐγὴν θραμβικήν. Καὶ ἡμεῖς ποὺ ἀρχίζομεν νὰ ζῶμεν μέσα εἰς τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ἂς εὐλογήσωμεν τὰ λεπτὰ κρινοδάκτυλα τῶν ὡραίων Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι μᾶς δίδουν κάτι τὸ αἰσθητικῶς ὑπέροχον, κάτι ποὺ ἐνθυμίζει τὴν ἐποχὴν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς δόξης.

Ἡ Λήδις ΛΟΥΛΑ Πς.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατόπιν ὅμως ἡ δυσθυμία του παρῆλθεν· ἀλλὰ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ἐπελθοῦσα σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν κατάστασίν του. Παρετήρησα μετὰ λύπης ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε διαρκῆ ἀδιαθεσίαν, ἀκατανίκητον κατάπτωσιν σωματικὴν καὶ ψυχικήν. Λύπασθε νὰ φαντασθῆτε μὲ πόσην στοργὴν παρακολουθοῦ τὰς φάσεις τῆς καταστάσεώς του. Διὰ νὰ μὴ τὸν πτοήσω μάλιστα καὶ διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ πάντα φόβον ἐτήρησα σιγὴν περὶ ὅλων ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀλλεπαλλήλως μέχρι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Ρίτζ.

— Συνέβησαν λοιπὸν καὶ ἄλλα ἀνεξήγητα συμβάντα πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ρίτζ ;

— Μάλιστα, κύριε. Μίαν νύκτα, περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξύπνησα ἐξ αἰτίας μερικῶν χρότων, προερχομένων ἀπὸ τὸ δωμάτιον τὸ συνεχόμενον μὲ τὸν κοιτῶνά μου. Ἤναψα τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καὶ ἠρώτησα μεγαλοφώνως ποῖος ἦτο· ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις δὲν μοῦ ἐδόθη. Ἴσως ἠπατήθην. Σημειώσατε ὅτι μεταξὺ τοῦ ἰδικοῦ μου κοιτῶνος καὶ τοῦ δωματίου τοῦ θείου μου μεσολαβοῦν διάφοροι αἴθουσαι καὶ ἡ βιβλιοθήκη. Ἐστάθην καὶ ἠκροάσθην μετ' ὀλίγον μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὴν ὕθησιν, τὴν φαῦσιν μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς θύρας. Τρομαγμένη ἐφώναξα τὴν θαλαμηπόλον μου· ἐπλησίασαμεν καὶ αἱ δύο εἰς τὴν θύραν καὶ ἠκροάσθημεν, ἀλλὰ δὲν ἠκούσαμεν τίποτε. Ἔλαβα θάρρος ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ ἔστρεψα τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ ἐρρίψαμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐνόμισα ὅτι εἶχα ἀκούσει τοὺς κρότους· ἀλλὰ δὲν ἦτο κανείς. Βεβαίως εἶχα ἀπατηθῆ. Ὁλόκληρον τὴν νύκτα ὅμως ἐκοιμήθην πολὺ ἄσχημα. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν στιγμὴν ἤκουσα εἰς τὸν ὕπνον μου ἕνα στεναγμόν, ἕνα λυγμὸν ὑποκωφον, ἀλλὰ πολὺ πλησίον μου, ὅστις μοῦ ἐκπάραξε τὴν καρδίαν. Ἔπειτα ἤκουσα ἕνα ἦχον ὡσὰν μυκηθμόν, κάτι ὡσὰν φωνὴν καὶ ζῷου καὶ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον τόσον μ' ἐτρόμαξεν, ὥστε κατέβαλα ὑπεράνθρωπους προσπαθείας εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ ἐξυπνήσω, νὰ φωνάξω, ν' ἀνοίξω τὰ βαρυμένα μου βλέφαρα καὶ ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ ἐφιάλτου. Ἀλλ' εἰς μάτην· μία φοβερὰ κόπωσις κατεῖχε τὸ ἐξηντλημένον σῶμά μου καὶ ἠγανάκτησα νὰ βυθισθῶ ἀναίσθητος πλέον εἰς τὸν βασανιστικὸν ἐκεῖνον ὕπνον, ὅστις μὲ κατεῖχεν ἕως τὸ πρωΐ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν δόκτορα Κέρσαν, ὅστις ἐνεφανίσθη μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. Ἡ θέα του ὅμως μοῦ ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν· ἦτο ὠχρὸς περισσότερον τοῦ συνήθους, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἠλλοιωμένον, ὡς νὰ εἶχε διέλθῃ καὶ αὐτὸς νύκτα τεταραγμένην, ὑπὸ ἐφιάλτην. Εἶχεν ἀκούσῃ ἀρά γε καὶ αὐτὸς τίποτε τὸ ἀσύνηθες τὴν νύκτα; Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἐσηκώθη ἀργότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας.

— Δὲν σᾶς εἶπε τίποτε σχετικόν ;

— Προσεπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ συμπεράνω τίποτε ἀπὸ τοὺς λόγους του. Τὸν ἠρώτησα ἂν ἐπέρασε καλὰ τὴν νύκτα, μοῦ ἀπήντησε δὲ ὅτι ἐξεπλήττετο πῶς εἶχε κοιμηθῆ τόσον πολύ, ὥστε νὰ ἐξυπνήσῃ τόσον ἀργά. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἠσθάνετο κάποιαν κούρασιν, διότι εἶχε μείνῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν κλίνην, ἀλλ' ἐσκέπευε τὴν ἑπομένην νὰ ἐγερθῇ ἐνωρίτατα καὶ αὐτὸ ἔπραξε τῷ ὄντι. Αὐτὰ συνέβησαν δέκα ἡμέρας πρὸ τοῦ φόνου τοῦ Ρίτζ. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἔβρεχε ῥαγδαίως. Ἤμουν ἀνήσυχος, νευρική, διότι μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα πάλιν τὸ θρηνῶδες ἐκεῖνο παράπονον τῶν προηγουμένων ἡμερῶν. Ἐσηκώθην καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ἤμεινα ἀκίνητος ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι μοῦ ἐφάνησαν αἰῶνες. Ἡ ἐξέγερσις τῶν νεύρων μου ἐκ τῆς ἀγωνίας ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου μὲ ἔκαμνε νὰ πυρέσσω... Τὸ μέτωπόν μου ἦτο ὑγρὸν ἐκ τοῦ ἱδρῶτος. Ὁ μυκηθμὸς ἐπανελήφθη πλησιέστατα, ἔπειτα ἠκούσθη μακρύτερα ἀσθενέστερος, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως, ἐντὸς τοῦ πατώματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦμεν ἐγὼ καὶ ὁ θεῖός μου. Αἴφνης ἐξεφράγην ἀγρία κραυγή, ἤτις μ' ἔκαμε νὰ παγώσω ἀπὸ τὸν φόβον. Ἠθέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἤθελα νὰ πηδήσω κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἀλλ' ἠσθανόμουν ὅτι ἤμουν ὡσὰν καρφωμένη. Ἐλιποθύμησα. Τὸ πρωΐ ὁ Ἰωάννης Ρὶτζ εὑρέθη στραγγαλισμένος εἰς τὸν προθάλαμον τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ γέρων αὐτὸς ὑπηρέτης ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἰσόγειον. Ἡ ἀστυνομία ἐξήγησε τὸ συμβὰν ὡς ἑξῆς : ὁ ὑπηρέτης ἀκούσας κρότον ἀσυνήθη ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἐφόρεσε τὸ πανταλόνιόν του καὶ ἐτρέξεν ἐπάνω νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν. Ὁ δὲ εἰσελθὼν κρυφίως εἰς τὴν ἔπαυλιν φοβαιθεὶς τοιουτοτρόπως, τὸν ἐφόνευσε...

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅμως δὲν διηγήθητε ὅσα εἴχετε σημειώσῃ προηγουμένως ; ἠρώτησεν ὁ Βὸββ τὴν μὶς Σάραν.

— Ὄχι· δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὸ περίπλοκον αἴσθημα, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκίνησε νὰ μὴ διηγηθῶ εἰς κανένα ὅ,τι ἐγὼ μόνη ἐγνώριζα. Καὶ λέγω ἐγὼ μόνη. διότι οἱ ἄλλοι εἰς τὰς καταθέσεις των τίποτε δὲν ἀνέφεραν περὶ κρότων ἢ περὶ ἀλλοκότων κραυγῶν, αἵτινες ἠκούσθησαν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος ἢ κατὰ τὰς προηγουμένας νύκτας...Καὶ αὐτὸς ὁ θεῖος ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τίποτε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΡΙΚΟΥ Α'ΙΝΕ

ΣΕ ΣΕΝΑ

Ἔχεις διαμάντι, μαργαριτάρι,
τοῦ κόσμου ὅλου ἔχεις τὴ χάρι
ἔχεις καὶ μάτι μαῦρο μεγάλο·
χρυσῆ μου ἀγάπη, τί θέλεις ἄλλο ;

Τραγούδια ἀθάνατα, φλογισμένα
ἔχω χιλιάδες τραγουδημένα
γι' αὐτὸ τὸ μάτι σου τὸ μεγάλο·
χρυσῆ μου ἀγάπη, τί θέλεις ἄλλο ;

Μ' ἔχεις φυμένο, τυραννισμένο,
ποῦ δὲν ἠξεύρω ἂν ζῶ, πεθαίνω,
μ' αὐτὸ τὸ μάτι σου τὸ μεγάλο·
χρυσῆ μου ἀγάπη, τί θέλεις ἄλλο ;

Ἀμαλιὰς Jean Athan

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑΪΡΑΧΤΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ πρωῒ ἡ τρικυμία ἔγινεν ἀκόμη σφοδροτέρα....

Ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς ὁ ὁποῖος, ἀπὸ περιέργειαν, ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὸν νέον κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, ὅταν ἐξύπνησε, συνεβούλευσε τὸν Μπαϊραχτάρη νὰ τὸν μεταφέρῃ σὲ μιὰ καμπίνα νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἦτο πολὺ καταβεβλημένος ἤδη ἀπὸ τοὺς κόπους, τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὴν συγκίνησιν.

Καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι ἦσαν τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ διὰ τὰ δύο—ὁ κ. Ρανῶ μάλιστα ἀπὸ πρὶν τὸ εἶχε εἰπῆ—καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ μεταφορὰ τοῦ νέου ἐγένετο.

Συνέβη ὅμως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ὁ Μπαϊραχτάρης.

Ὁ Παῦλος ἐξύπνησε.

Περιέφερε τὸ βλέμμα του ἀπλανῶς γύρω του καὶ ἔκπληκτος ἠρώτησε :

—Ποῦ εἶμαι ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθησαν ὅλοι κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἰατροῦ.

—Μαζύ μου, ἀπήντησεν ὁ Μπαϊραχτάρης.

Ὁ Παῦλος μὴ ἐννοήσας τίποτε ἀκόμη ἐπανέλαβε :

—Ποῦ ;

Ἡ φωνή του ἦτο σβυνομένη καὶ ἀγνώριστος. Αἱ δυνάμεις του μόλις ἔφθαναν διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ κινήσῃ κάπως τὸν λάρυγγά του.

—Τώρα ἡσύχασε, καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε ἐξηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ περιεργάζεται τὸν Μπαϊραχτάρη, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει.

Ἀλλὰ κουρασμένος ἔκλεισε τὰ μάτια του πάλιν, διὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ μετ' ὀλίγα λεπτά.

—Εἶσαι ἐσύ ;

—Ἐγώ ! Ναὶ ἐγώ ! ἀπήντησεν ὁ Μπαϊραχτάρης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Ρανῶ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ νέου, ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγα λεπτὰ φέρων ὁ ἴδιος ζωμόν, διὰ νὰ τὸν ποτίσῃ.

Ἀφοῦ ἐξύπνησε μιὰ φορὰ ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ πάρῃ κάτι δυναμωτικόν.

Ὁ κ. Ρανέ, βλέπετε, ἐφέρετο ὡς λεπτοτάτων αἰσθημάτων ἄνθρωπος. Ἕνας ὁποιοσδήποτε ἄλλος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζε καλά, θὰ ἐνόμιζεν ἀναμφιβόλως ὅτι ἦτο κυριολεκτικῶς ἅγιος, τὸ ἀφετήριον ὅμως τῆς ἁγιοσύνης του αὐτῆς δὲν ἦτο παρὰ τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον ὁ Μπαϊραχτάρης γενναιοδώρως, ὡς εἴδομεν, τοῦ προσέφερε, μαντεύων τὸν χαρακτῆρα του.

—Πιέτε λιγάκι, τοῦ εἶπε μὲ στοργήν, καὶ ἐπλησίασε τὸ κουτάλι στὰ χείλη του.

Ὁ Παῦλος ἤνοιξε μηχανικῶς τὸ στόμα καὶ μὲ κάποιαν δυσκολίαν κατέπιε τὸν ζωμόν.

Ἔτσι, ἔπιε σχεδόν, κατὰ διαλείμματα, ὁλόκληρον τὸ φλυτζάνι.

Ὁ κ. Ρανῶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ὑπηρεσίαν του ἔφυγεν χαρούμενος.

Ὁ Μπαϊραχτάρης ἔμεινε πάλιν μόνος μὲ τὸν Παῦλον.

Οἱ δύο νέοι ἐκυτταζοντο χωρὶς κανεὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἡ προσήλωσις αὐτὴ ἐκούρασε τὸ ἐξησθενημένον νευρικὸν σύστημα τοῦ Παύλου καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς ὕπνον βαθύν.

Ἦτο πλέον ἐντελῶς ἥσυχος καὶ ὁ Μπαϊραχτάρης εὐτυχὴς πλέον διὰ τὴν βεβαίαν σωτηρίαν τοῦ φίλου του ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν διπλανὸν καναπὲ ντυμένος καθὼς ἦτο καὶ ἀπεκοιμήθη.

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἐξύπνησαν παρὰ μόνον τὸ μεσημέρι.

Ὁ Μπαϊραχτάρης ἐπῆγε ἀμέσως καὶ παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ ἄλλαζε τὴν πληγή.

—Εἶναι εὔκολον, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος μὲ τὸ φλέγμα τῆς φυλῆς του, μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε καὶ μόνος σας.... Ἐλᾶτε νὰ δῆτε.

Καὶ μὲ τὰ πρόχειρα ἀντισηπτικὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετε ἄλλαξε καὶ ἐπέδεσεν ἐκ νέου τὸ τραῦμα.

Τὸ τραῦμα δὲν παρεῖχεν κανένα φόβον· ἡ θάλασσα τὸ εἶχε καλλίτερα κάθε ἰατροῦ ἐκπλύνει.

Τὸ ἰωδοφόρμιον τῆς γάζης, τὸ ὁποῖον ἐμύρησεν ἐλαφρὰ τὴν καμπίνα, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ διεγείρει περισσότερον τὸν Παῦλον· ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν δεύτερον ὕπνον του ἦτο πλέον σχεδὸν στὰ καλά του.

Μόλις ἔφυγεν ὁ Ἄγγλος ἡ δραματικωτέρα σκηνὴ εἰς συγκινητικότητα ἐπηκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο φίλων.

Ὁ Παῦλος, μὲ ὅσην δύναμιν εἶχε, ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια τὸν ἀπεκάλει σωτῆρά του.

Ὁ Μπαϊραχτάρης συγκρατῶν τὴν ταραχήν του, τοῦ ἐξήγησε μὲ ὀλίγας λέξεις τὰ συμβάντα καὶ τοῦ ὑπεσχέθη τὴν ἐπομένην, ποῦ θὰ ἦτο ἡσυχότερος νὰ τοῦ ἐλέγε τὰ πάντα λεπτομερῶς.

Ἕνα ὅμως ἐπέμενε νὰ μάθῃ ὁ νέος. Τὴν τύχην τῆς Ραχήλ.

—Πές μου ἂν ζῇ, καὶ τίποτε ἄλλο.

—Ζῇ ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ Μπαϊραχτάρης.

—Πῶς τὸ ξέρεις ;

—Αὐτὸ εἶναι ποῦ θὰ σοῦ ἐξηγήσω αὔριον.

—Μήπως εἶναι μαζύ μας ;

—Ὄχι, ἀλλὰ εἶναι λαμπρὰ ἐκεῖ ποῦ εἶναι.

*

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κ. Ρανῶ ἦλθε νὰ καλέσῃ τὸν Μπαϊραχτάρη εἰς τὸ πρόγευμα.

—Εἶσθε καλά ; εἶπε εἰς τὸν Παῦλον.

—Εὐχαριστῶ.

Λοιπὸν μὴ σκέπτεσαι τίποτα τώρα.

Ἡσύχασε γιὰ νὰ ἀναλάβῃς τοῦ εἶπεν ὁ Μπαϊραχτάρης, καὶ ἠκολούθησε τὸν ἰδιοκτήτην εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ πλοίου.

Ὅπως ἄλλωστε εἶνε φυσικόν, τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας κατὰ τὸ πρόγευμα ἦτο ἡ σωτηρία τοῦ Παύλου. Ὅλοι δὲ ἐξέφραζον θαυμασμὸν διὰ τὴν εἰλικρινῆ πρὸς αὐτὸν φιλίαν τοῦ Μπαϊραχτάρη καὶ ἐζήτουν νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Μπαϊραχτάρης ἐξήγει συντόμως τὴν ἱστορίαν, μολονότι ὁμιλῶν περὶ τῆς Ραχὴλ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ μακρολογήσῃ διὰ νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα τόσον οἰκτρὸν χαρακτῆρα, μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία καθὼς ἡ ὑπηρέτριά της τὸν εἶχε πληροφορήσει, μόλις εἶδε τὸν Παῦλον ἕρμαιον τῶν κυμάτων, χωρὶς ἀντίστασιν παρεδόθη εἰς τὸν δολοφόνον του.

('Ακολουθεῖ)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

— Ἕνα χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ χαριτωμένου συγγραφέως Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ.

— Εἰς τὸ Λύκειον μίαν φορὰν ἕνας συμμαθητής του τὸν παίρνει ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ λέγει.

— Ἄφησε τὰ γράμματα καὶ ἔλα νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε ἕνα ἀληθινὸ λαζοῦρι, τὸ γαλανὸ αὐτὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐπιτύχουν φυσικὸν οἱ ζωγράφοι.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ βροῦμε ;— Στὴν Αἴγυπτο ! —Στὴν Αἴγυπτο ; —Μάλιστα ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖ μνημεῖα, οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ ἀπὸ μέσα εἶνε χρωματισμένοι μ' ἀληθινὸ γαλανὸ χρῶμα—μὲ λαζοῦρι.

— Καὶ ὁ συμμαθητής του ἐξηκολούθησε πρὸς τὸν ἔκπληκτον νεαρὸν τότε συγγραφέα τῆς «Κυρίας μὲ τὰς καμελίας» :

— Ἐδιάβασα ὅλα τὰ βιβλία τῶν περιηγητῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸ εἶδα αὐτὸ ἐντὸς τῶν σελίδων των· κάποιος ἐπισκέπτης τῆς Αἰγύπτου μοῦ εἶπε τὸ ἴδιον.

— Νά, δὲς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι. Εἶνε γεμᾶτο παράδες. Αὔριο τραβοῦμε γιὰ τὴ Μασσαλία, πληρόνομε τὸν πασσᾶ ἐκεῖ κάτω καὶ μᾶς ἀφίνει καὶ ξύνουμε τοὺς τοίχους τῶν μνημείων καὶ παίρνομε τὸ περίφημον λαζοῦρι.

— Τὴν ἐπομένην οἱ δύο μικροὶ βαγαπόντηδες ἀνεχώρησαν διὰ Μασσαλίαν.

— Δυστυχῶς δὲν εὑρῆκαν ἀμέσως βαπόρι διὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔμειναν ἀναμένοντες.

— Ἐνῷ δὲ ἀνέμενον τὸ βαπόρι μπαίνουν σὲ μιὰ λέσχη νὰ περάσουν τὴν ὥρα των, μπλέκουν στὸ χαρτοπαίγνιον καὶ χάνουν ὅλα τὰ λεπτά των !

— Καὶ τώρα ; ἐρωτᾷ τότε τὸν συμμαθητήν του ὁ Δουμᾶς, πῶς θὰ πᾶμε γιὰ τὸ λαζοῦρι, ἢ καλλίτερα πῶς θὰ ξαναπᾶμε στὸ Παρίσι ;

— Ὁ συμμαθητής του εἶχεν εἰς τὸ σενδοῦκι του ἓν ἀργυροῦν καλαμάρι, τεχνικώτατον, πολύτιμον ἀντικείμενον. Τὸ ἐπούλησαν καὶ γύρισαν στὸ Παρίσι, ὅπου ἔκτοτε δὲν ξανασκέφτηκαν νὰ πᾶνε νὰ ξύσουν νὰ μνημεῖα τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ πάρουν τὸ γαλανὸ λαζοῦρι !

— Ἀνεκαλύφθη ἐν Ἀμβέρσῃ ἓν περίεργον ἔγγραφον δι' οὗ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ πρῶτον δάνειον ὅπερ συνωμολόγησαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἐγένετο τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1791.

— Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν ὅλα τὰ καταστήματα κλείνουν τώρα εἰς τὴν πόλιν Σούτ-Νεροὺὰλ τῆς πολιτείας τῆς Κοννεκτικούτης ἐκτὸς τῶν ἑστιατορίων.

— Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐδῶ κοντεύει νὰ συμβῇ τὸ ἐναντίον, νὰ κλείνουν ὅλα τὰ ἑστιατόρια καὶ νὰ μένουν ἀνοικτὰ τὰ καταστήματα.

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὴν.... ὑπομονήν μας !

Γενικὸς Πράκτωρ
τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλλην. Τύπου
διὰ τὴν Μακεδονίαν ἐν γένει
Δ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
ἐν Θεσσαλονίκῃ.
Πρὸς ὃν παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπευθύνωνται
οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Μακεδονίας

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Τί γλέντια, τί χαραῖς καὶ τί μεθύσι
μὲ ἔρωτα καὶ μὲ γλυκὰ φιλιὰ
ζωὴ τρελλὴ ἐδῶ ἔχουμε στήσει
μέσα σὲ τούτη τὴ θερμὴ φωληά.

Τῆς νειότης τὰ τρελλὰ ναζάκια
τοῦ ἔρωτος τὰ λόγια τὰ γλυκά,
παίζουμ' ἐδῶ καὶ τόσα προσωπάκια
μὲ χαμογέλοια μᾶς κυττοῦν ἐρωτικά.

Φιλήματα ἡδονικὰ καὶ φλογισμένα
σὲ προσωπάκια χαρωπὰ μὲ τόση χάρι
κολλοῦν μὲ χείλη τρυφερὰ κι' ἀφροπλασμένα
κι' ἡ μιὰ τῆς ἄλλης τὸ φιλὶ ζητεῖ νὰ πάρῃ.

Κι' ὅλοι φιλιὰ ἐρωτικὰ καὶ χάδια
ζητοῦν καὶ βρίσκουν σὲ ὡραῖες ἀγκαλιαῖς.
κι' ὅλοι γλεντοῦν καὶ πίνουνε τὰ βράδυα
σὲ βακχικὰ μεθύσια καὶ χαραῖς.

Ἀθῆναι **Κωνστ. Δ. Παπαδήμας**

ΕΛΠΙΔΕΣ-ΟΝΕΙΡΑ!

Πῆρα τὸ δρόμο τὸ μακρὺ ἐπῆρα
γιὰ νὰ φθάσω ἐκεῖ ποῦ σκέφτηκα στὸ νοῦ.
κι' ἐπρόσπεσα στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ
κ' ἐζήτησα βοήθεια ἀπὸ τὴ μοῖρα.

Καὶ τόσα χρόνια τώρα πε[...]πατάω
κι' ὅπου σταθῶ τὴν κατα[...] χρόνια θ' ἀπαντήσω.
Ἄχ ! πλειὰ ἀπόκαμα, [...]θὰ σταματήσω !
ὄνειρο ἀπέμεινε τ' ὅ,τι [...] ζητάω....

Αἴγιον **Ν. Υ. Χατζηδημητρίου**

ΒΛΑΣΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Πρῶτος ὁ Γαβριηλίδης ἐκτύπησε κατακέφαλα τὸν χειρότερον καὶ τοῦ Τούρκου ἐχθρὸν —κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Βαλαωρίτη—τὸν σχολαλαστικισμόν. Καὶ τὸ κτύπημα ἦτο ἰσχυρόν, ἀποτελεσματικόν. Αὐτὸς ἀνέπλασε τὴν δημοσιογραφικὴν γλῶσσαν. Αὐτὸς προσήγγισε τὴν ἐφημερίδα πρὸς τὸν λαόν. Αὐτὸς ἐζήτησε νὰ μεταβάλῃ τὸν αἰσθηματίαν Ἕλληνα τοῦ 70 καὶ τοῦ 80 εἰς γεωργόν, ἐπιχειρηματίαν, ἔμπορον, κτηνοτρόφον. Ταξειδεύων διαρκῶς, ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸν κόσμον, μὲ τὴν ἐνέργειαν τῶν Βορείων, μὲ τὴν ψυχραιμίαν των, τὴν πρακτικότητά των κατεστάθη ὁ χειρότερος διώκτης τῆς μοιρολατρείας, ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῆς προγονοπληξίας μέσα στοὺς κύκλους τοὺς νεοελληνικούς. Ἰδιοσυγκρασία αἰσιοδόξου, καθὼς εἶπα, αἰσθανόμενος τὴν εὐτυχίαν ὡς καθῆκον καὶ θεωρῶν τὴν ἱλαρότητα ὡς φυσικὴν ἀκτινοβολίαν τῶν πραγμάτων ἐπίστευε ἐνίοτε εἰς τὴν ἐπίτευξιν προόδων, ποῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, ἐπίστευσεν ὑπὲρ τὸ δέον εἰς πρόσωπα —μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ μυκτηρισμοὺς ἀπὸ τὸ πλῆθος ὡς δημιουργὸς μεγάλων ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἶνε τυχαία ἡ διαίσθησις ἀνθρώπου, ὅστις ἀφιέρωσε μίαν σελίδα τῆς «Ἀκροπόλεως» κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πρώτης συλλογῆς ἔργων τοῦ Κρυστάλλη ; Εἶνε τυχαία ἡ ὀξύτης ἀνθρώπου, ὅστις ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει τὸ Πανεπιστήμιον, τὰ γράμματα, ἡ διπλωματία ;

Ἐπαραξενεύθησαν πολλοί, ὅταν ὁ Γαβριηλίδης, δημιουργὸς ἢ μᾶλλον πρωτουργὸς τῆς εἰρηνικῆς λεγομένης ἐπαναστάσεως, κατεδίκασεν ἐμφαντικῶς τὸ κίνημα τοῦ Γουδῆ. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε στρατιωτικὴν τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τὸν ἀνησυχοῦσε. Κ' ἔφθασε νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ ἄτλοῦν προνουντσιαμέντο. Ἀργότερα, παρελθούσης τῆς ἐπαναστάσεως, ἐρωτηθεὶς περὶ περὶ αὐτῆς σοφώτατα :

«Παρ' ὁλότελα. καλ' εἶν' κ' ἡ Παναγιώταινα».

Μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων εἶχε τὴν τόλμην ν' ἀντιταχθῇ στὰς φιλοπολέμους τάσεις τοῦ 96. Αὐτὸς πρὸ πάντων μὲ τὸ κῦρός του ἐβάρυνεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως τολμήσαντος τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς προσωπικότητος τοῦ Γαβριηλίδη διέκρινα δύο περιόδους. Ἡ πρώτη εἶνε μᾶλλον περίοδος παρακολουθήσεως τῶν λαϊκῶν τάσεων. Ἡ δευτέρα ἐναντίωσις πρὸς τὰς λαϊκὰς τάσεις, δυσπιστία πρὸς τὴν μαντοσύνην τοῦ λαϊκοῦ ἐνστίκτου. Ἡ πρώτη περίοδος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐποχὴν τῶν κυκλοφοριακῶν θριάμβων τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἡ δευτέρα πρὸς τὰς δυσαρέστους κυμάνσεις τῆς κυκλοφορίας της. Ἀλλὰ προτιμῶ τὴν δευτέραν.

Ἅρπαγμα τῶν ἀληθειῶν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Λυρισμὸς ἡλιοτραφής. Κάτι καταρρακτῶδες εἰς τὸ ὕφος τὸ γεμᾶτο εἰκόνας, ἀντιθέσεις, συνεχήσεις, ντισσονάντσες, ξύλα, λίθους, κεράμους. Κάτι σὰν Οὐγκὼ καὶ Ζολᾶ μαζύ. Δαιμόνιον ἀναρχικοῦ γλωσσοπλάστου πυργώσαντος θαύματα ἐκφράσεως Χαρίσματα μεγάλου σατυρικοῦ. Πνεῦμα παράδοξον συμπλεκόμενον μὲ πνεῦμα Ἑλληνικῆς κοινονοημοσύνης. Ὁ Γαβριηλίδης εἶνε ὁ περισσότερον μεγαλόκαρδος, ὁ περισσότερον ἐστερημένος στενοκεφαλιᾶς ἐκ πάντων ἡμῶν τῶν Νεοελλήνων. Τὰ μίση του κ' αἱ ἀγάπαι του ἀναβλύζουν ὄχι ἀπὸ πάθος — εἶνε στιγμιαῖα. Οἱ Ἕλληνες τοῦ ὀφείλομεν μίαν μεγάλην ὀφειλήν. Αὐτὸς μᾶς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰς βιαιότητας τῶν ὀργάνων τοῦ κράτους. Ἀπὸ τὸν βούρδουλαν. Αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν λύτρωσίν μας ἀπὸ τὸν βλαχοδήμαρχον. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους καὶ ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτας τῶν ἀναδιπλασιασμῶν καὶ τὰ Μαμοὺθ τῶν ὑπερσυντελίκων αὐτὸς μᾶς ἐλύτρωσε.

Ἐσχάτως ὁμιλῶν Γάλλος δημοσιογράφος περὶ τοῦ κ. Πoανκαρὲ εἶπεν, ὅτι τὸ διακρίνον αὐτὸν γνώρισμα εἶνε ἡ « κυλτὺρ ζενεράλ ». Ἀλλὰ ποῖος Ἕλλην θὰ ἐδικαιοῦτο εἰς παρόμοιον ἔπαινον ἀπὸ τὸν ξανθὸν πρεσβύτην, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ δὲν ἐγνώρισε φθινόπωρον καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ ;

Συγκεφαλαιώνω. Ὁ Γαβριηλίδης μᾶς ἐλύτρωσε :

1) Ἀπὸ τὸν χωροφύλακα·
2) Ἀπὸ τὸν κ. Μιστριώτην·
3) Ἀπὸ τὴν δουλείαν εἰς τὸ παρελθόν·
4) Ἀπὸ τὴν δουλείαν εἰς τοὺς κομματάρχας.

Πρὸ τριάντα χρόνων μία ἐφημερὶς ἔγραφε: «Ἡ σταφὶς ἀπεκτήσατο ὅλον αὐτῆς τὸ σάκχαρι».

Πρὸ τριάντα χρόνων δὲν ἐτολμοῦσε μία γυναῖκα νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της μόλις ἄναβαν τὰ φῶτα.

Πρὸ τριάντα χρόνων δὲν ὑπῆρχε καμμία ἰδέα κυκλοφοροῦσα. Ὑπῆρχε μόνον Βούλγαρης, Κουμουνδοῦρος, Δεληγεώργης, Δηλιγιάννης, Τρικούπης, κ. τ. λ.

Σήμερα τὰ πράγματα εἶνε προφανῶς ἀλλαγμένα. Ἀποδίδω τὴν μεταβολὴν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ στὸν διδάσκαλόν μου Βλάσην Γαβριηλίδην.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΑ

Δὲν ὑπάρχει τέλος πάντων πόλις, ὅσον μεγάλην καὶ ἂν τὴν φαντασθῆτε, χωρὶς πλανοδίους πωλητάς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ ἠχοῦν εἰς τὰ σοκάκια τῶν χωριῶν, φωνάζουν κι' ἐδῶ εἰς τὴν μεγαλούπολιν. Μᾶς ἐφαίνετο παράδοξον ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας γυρίζουν πλανόδιοι μπαλωματῆδες. Ἀλλ' εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων γυρίζουν πλανόδιοι καρεκλοδιορθωταὶ καὶ παλαιοπῶλαι ρούχων. Ἐδῶ ὅπου ὅλα ἔχουν ὑπολογισθῆ μὲ μαθηματικὰ καὶ ὅλα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀνθρώπου. ὑφίσταται μ' ὅλα ταῦτα τὸ ἐμπόριον τοῦ δρόμου, ἡ ἐργασία τῶν γυρολόγων καὶ τῶν πλανοδίων, Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν χαλασμένην φωνὴν πουλεῖ εἰς τὸ καροτσάκι σταφύλια, ὁ χοντρὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν λινάτσα ἐπ' ὤμου ζητεῖ νὰ διορθώσῃ βαρέλια, ὁ βιτριέ, ὁ ραπαγιέρ, ὁ μαρσάντ ντ' ἀμπὶ σκούζουν θλιβερῶς—τί ἔχουν καὶ εἶνε πάντοτε θλιβεραὶ αἱ φωναὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ;— εἰς τὴν πόλιν. Καὶ τὰ λείψανα αὐτὰ τῆς παλαιοτάτης ἀγορᾶς, τῆς ἐποχῆς ὅπου τὸ Παρίσι δὲν ἦτο παρὰ μία συνοικία, κυνηγοῦνται ματαίως εἰς τοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ κουδούνια τῶν ἠλεκτρικῶν τρὰμ καὶ τὰς σάλπιγγας τῶν αὐτοκινήτων. Καμμία δύναμις δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ διώξῃ. Εἶνε ἀνώτερα τῆς προόδου, εἶνε ἡ ἀγορὰ τῆς φτώχειας, αἰωνία ὅπως καὶ ἡ φτώχεια. Ὑπάρχουν παλαιὰ πράγματα ποῦ δὲν θὰ λείψουν ποτέ.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ντύνονται εἰς τὸν ράφτην, καὶ ἐπέρασαν ὁλόκληροι πληθυσμοὶ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγνοοῦν. Εἰς τὸν δρόμον λοιπὸν φωνάζει ὁ marchand d' habits... Αὐτὸς θὰ τοὺς ντύσῃ. Ἐνοχλητικὸς καὶ ψαλτικός, γυρίζων παντοῦ, εἰδοποιεῖ τὴν πόλιν ὅτι ὑπάρχει πάντοτε, ὅτι εἶνε κάτω στὸ δρόμο, ὅτι φέρνει παλαιὰ πανταλόνια καὶ θαλπερὰ ἐπανωφόρια διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἕκτου πατώματος οἱ ὁποῖοι κρυώνουν, ὅτι ζητεῖ τἀποφόρια τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ τὰ κάμῃ πάλιν ροῦχα, ὅτι ἀγοράζει ὅλον τὸ γῆρας καὶ τὸν μαρασμὸν κάθε ζήσαντος, δράσαντος καὶ ὑποκύψαντος εἰς τὸν νόμον τῆς φθορᾶς ὑφάσματος, διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἄλλην συνοικίαν τοῦ Παρισιοῦ καινούργιο καὶ νἀρχίσῃ πάλιν νέαν ζωήν, ὅτι τίποτε δὲν χάνεται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὅλα ἀναζοῦν ὑπὸ νέαν μορφὴν καὶ ξαναβλέπουν τὸν ἥλιον εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον δρόμον, μὲ ἄλλους ἀνθρώπους...

—Μάαααα...ρσαν ντ' ἀμπί.

Τὸ ἐρωτικὸ τοῦτο ᾆσμα πρὸς τῆς ντουλάπες καὶ τὰς ἀποθήκας, ἀνεβαίνει μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην τοῦ Παρισιοῦ. Καὶ εἶνε σχεδὸν μία παρηγορία, μία ὑπόσχεσις μελλούσης ζωῆς! Μεταφυσικοὶ λόγοι δι' ὅσους πιστεύουν ὅτι ὅλα τελειώνουν. Ἰδοὺ ὅτι τὸ ροῦχο δὲν τελειώνει, ἀλλὰ ζῇ, ξαναζῇ, δὶς καὶ τρίς, φεύγει καὶ ἐπανέρχεται, εἶχεν ἀποθάνει ἐδῶ καὶ ξαναφαίνεται ἐκεῖ μὲ νέα χρώματα.... Παρηγορηθῆτε !

*

Τέτοιος κῆρυξ μελλούσης ζωῆς εἶνε ὁ ἐπίμονος αὐτὸς ἄνθρωπος ὁ φορτωμένος γηράσαντα πανταλόνια, ἢ πανταλόνια διορθωθέντα καὶ ἀνακαινισθέντα, τὰ ὁποῖα ὅπως κρέμονται εἰς τὸ χέρι του σιδερωμένα καὶ προσπαθοῦντα νὰ φανοῦν νέα, ἔχουν τὸ ὕφος ἀποστράτου ἀποφασίζοντος νὰ παντρολογηθῇ. Καὶ ὢ ποίησις τῶν παλαιῶν πραγμάτων ! Ὁσάκις ἀκούω τὸν μαρσὰν ντ' ἀμπί, δηλαδὴ κάθε ὥραν καὶ κάθε στιγμήν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὑπῆρξε ποιητὴς ὁ ὁποῖος ἔψαλλε τὸ ἀνανεωτικὸν ἔργον του, τὴν ἀθανασίαν τῶν παληῶν ρούχων. Ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶνε ὁ Ρισπέν, μὲ τὸ ποίημά του «τὸ παληό ροῦχο».

« Ὢ παληὸ ροῦχο,—λέγει ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς—ἄσχημον λείψανον τῶν παλαιῶν καιρῶν, ποῖος Νέστωρ τῶν παλαιοπωλῶν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μᾶς πῇ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; Ποιὸς γέρος θὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ χρόνια ποῦ ἐπέρασες εἰς ἕνα παμπάλαιο μαγαζί, ὅπου ναυτιώδεις ὀσμαὶ ἐγέμιζαν τὰς πτυχὰς τῶν πεθαμένων ρούχων ; Ποῖος Ὅμηρος, ἀπαριθμητὴς μαχῶν θὰ μᾶς ἀπαριθμήσῃ τὰς κοιλίας, τὰς ράχεις, τὰς λαγόνας, τὰ ἀναστήματα ποῦ ἐπάλαισαν μὲ τὸ ὕφασμά σου, τὰς ἐφόδους ποῦ ὑπέστης ἀπὸ τῶν ἐρυθρῶν καὶ θερμῶν φιλημάτων τοὐξεθωριαστοῦ σου ἡλίου, ἕως τὴν αἰφνιδίαν ὁρμητικὴν βροχὴν ἡ ὁποία σὲ τρυποῦσε μὲ ἀνωδύνους βελόνας ; Ποιὸς θἀπαριθμήσῃ τὸ κρύο χαλάζι καὶ τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὁποῦ ἐκουράσθησαν νὰ σὲ κτυποῦν καὶ νὰ σὲ δαγκάνουν, τοὺς ἀνέμους τῶν ὁποίων οὔρλιαζεν ἐπάνω σου ἡ ἀγρία ὀργή ; Ἂν καὶ τὸ μανίκι σου χάσκει μελαγχολικῶς εἰς τὴν μασχάλην, καὶ τὸ ἀόριστον χρῶμά σου ἔχει τὸν τόνον τῆς ἀλυσσίβας, ἂν καὶ ὑπέφερες τόσα, ἐν τούτοις ξεύρεις νὰ ζήσῃς ἀκόμη, κρατιέσαι γερὰ εἰς τὴν ζωήν, πρόπαππε φαλακρέ, ψημένε εἰς τὰς Σαχάρας καὶ παγωμένε εἰς τὰς Ἰσλανδίας, Καμπρὸν τῶν ἐνδυμάτων ὁ ὁποῖος ὅταν ἔλθῃ ὁ θάνατος, θὰ εἰπῇς «Πεθαίνω ἀλλὰ δὲν παραδίδομαι !»

Ὁ ἀτυχὴς νεώτερος Κοκλὲν ὑπεραγαποῦσε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ ποίημα τοῦ Ρισπὲν τοῦ ὁποίου ἀπόσπασμα παρέθεσα. Ὁ δὲ μααααρσὰν ντ' ἀμπὶ μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει ἐδῶ κάθε ὥραν καὶ στιγμήν, μὲ τὰ πανταλόνια εἰς τὸν βραχίονα, στενάζων διὰ τῆς ντουλάπες καὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τοῦ λούσου ἀφίνων τὸ ᾆσμα τῆς παλαιότητος καὶ τῆς ναφθαλίνης.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ "ΧΑΡΑΣ,,

Ἕνα θαυμάσιον λογοτέχνημα τοῦ κ. ***Ζ. Παπαντωνίου***, «ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ»

Μία σειρὰ ἀπὸ τὰς ὑπερόχους, τὰς θαυμασίας, τὰς ἐξόχους
«Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Σουηδίαν»
*τοῦ κ. **Βλ. Γαβριηλίδου***
Διευθυντοῦ τῆς «Ἀκροπόλεως»

Ἕνα ἀνέκδοτον διήγημα τοῦ ἀειμνήστου ***Κώστα Κρυστάλλη*** ποῦ θὰ ξετρελλάνῃ μὲ τὴν βουνίσιαν ζωὴν
«Ο ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ»

Ἕνα μεγάλο τραγοῦδι τοῦ Ψυχοσαββάτου εἰκονογραφημένο ξεκαρδιστικό :
«ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ»

Καὶ ἕνα διήγημα τῆς ἐκ Κρήτης διηγηματογράφου δ)δος **Δείκτη :**
«Τὰ ζιζάνια τοῦ χωργιοῦ»

Ἀπὸ τὸν χορὸν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου

Γνωστὸς διπλωμάτης στροβιλιζόμενος μὲ ὡραίαν κυρίαν τῆς ἀριστοκρατίας μας.

Ἡ Ἀποκρηὰ εἰς τ' Ἀθηναϊκὰ σαλόνια

Ἔχόρεψαν ἕνα Ταγκὸ ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη
καὶ ἕνα σῶμα γίνηκαν ποῦ ξεροπηδοῦσε,
καὶ κάπου ἐκεῖ ὁ Ἔρωτας μέσα στὴν τόση δίνη
τοὺς κύτταζε καὶ χαίρονταν καὶ ἐκρυφογελοῦσε...

Τὸ πιάνο ἀπαλόχυνε γλυκειὰ τὴ μελῳδία
τῶν πιὸ τρελλῶν, μεθυστικῶν κι' ὀνειρευτῶν ἐρώ-
των,
στὴν ἀγκαλιά του ἐπέταγεν ἡ ὥμορφη κυρία
μέσα στὸ ὁμῆνος τὸ τρελλὸ τῶν τόσων πιερότων.

Ἡ νειότη ἔτσι ἐκύλαγε ξοδοστραγωμένη
κι' ἔτσι σιγὰ γλυκόπαιζε ἡ μουσικὴ ἀγάλι...
Ἡ σάλα μὲ γλυκόμυρα ἦταν λημμυρισμένη
κι' ἐβούιζ' ἡ Ἀποκρηὰ μὲς τοῦ χοροῦ τὴ ζάλη...

Τὸ φινάλε τῆς Ἀποκρηᾶς

Πρὸς τὰ ἐξημερώματα τῆς Σαρακοστῆς.

ΟΥΕΛΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ φωνὴ τοῦ Καβὸρ μοῦ ἐνεποίησεν ἀπεριόριστον τρόμον.

Ἔτρεξα ἀμέσως πλησίον του, τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐσήκωσα. Ὁ Καβὸρ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ μὲ παράξενον πνιγομένην φωνήν.

— Ὁ ἥλιος! ὁ ἥλιος! Φλογίζει, καίει τρομερά.... Φυλάξου!.....

Ὅταν ἐπὶ τέλους συνῆλθε, μοῦ εἶπε:

— Μὰ τὴν πίστι μου, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βροῦμε τὴν μηχανήν. Ἐνθυμοῦμαι πῶς τὴν εἴχομεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ ἕνα ὄγκον ἀπὸ χιόνι. Εἶνε μέγας ὁ κίνδυνος ποῦ διατρέχομεν.

Περιέφερα εἰς ὅλα τὰ πέριξ τὸ βλέμμα μου, μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα νὰ ἴδω εἰς κανὲν μέρος σημεῖα τῆς Καβορίτας.

Ἀλλὰ παντοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο παρὰ θάμνοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀλλοκότως ἐμεγάλωναν, ὑπερμεγέθεις σωροὶ χιόνων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠλαττοῦντο. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν, ἐφλόγιζεν.

Μέσα εἰς τὴν ἄπειρον σύγχυσιν ποῦ εὑρισκόμεθα μᾶς ἐβασάνιζε καὶ ἡ ἀνεξήγητος ὑπερβολικὴ πεῖνα.

Ἐνῷ ἐστεκόμεθα ἐδῶ συγχισμένοι καὶ χαμένοι μεταξὺ τῶν ἀσυνήθων αὐτῶν πραγμάτων διεκρίναμεν, γιὰ πρώτη φορά, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἕνα ἦχον τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ μουρμούρισμα τῶν θάμνων, τὴν ἀδύνατη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἢ τοὺς κρότους ποῦ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐκάμνομεν.

Μπούμ... μπούμ..... μπούμ....

Ὁ ἦχος, ὁ κρότος αὐτὸς ἔβγαινε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, μία ἐκπυρσοκρότησις ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ ἐδάφους. Ὁ παράξενος αὐτὸς θόρυβος μᾶς εἶχεν ὑπερβολικὰ καταπλήξει, εἶχε μεταβάλει τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα μᾶς περιεστοίχιζον.

Ὁ βαρὺς αὐτὸς ἦχος, ρυθμικὸς καὶ περίεργος, μᾶς ἐφάνη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ κτύπος γιγαντώδους ἐκκρεμοῦς, χωμένου ἐντὸς τοῦ σεληνιακοῦ ἐδάφους.

Μπούμ..... μπούμ.. .. μπούμ ...

Ὁ κρότος αὐτὸς μᾶς ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν ἠρέμων στοῶν μοναστηρίου, νυχτῶν ἀϋπνίας, εἰς πολυανθρωποτάτας πόλεις, ἀγρυπνιῶν καὶ τρομερῶν ἀγωνιῶν, τέλος παντός ποῦ εἶνε ταχτοποιημένον καὶ μεθοδικὸν μέσα στὴ ζωή, καὶ ἀντήχει ἀλγεινὸς καὶ μυστηριώδης διὰ μέσου τῶν φανταστικῶν αὐτῶν ἐρήμων.

Γιὰ τὰ ἰδικά μας μάτια τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξει.

Ἡ παντελὴς ἐρημία τῶν ἀπεράντων δασῶν τὰ ὁποῖα ρυθμικὰ ἐκινοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐξετείνετο χωρὶς καμμίαν διακοπὴν μέχρι τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων ἀποκρήμνων ἀκτῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἥσυχος καὶ σκοτεινὸς ἐφαίνετο χαώδης ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας καὶ ὁ φωτοβολῶν ἥλιος ἔλαμπε πάντοτε παραδόξως, ἐφλόγιζεν.

Καὶ γύρω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔπαλλε σὰν μιὰ εἰδοποίησις ἢ σὰν μιὰ ἀπειλή, ὁ αὐτὸς αἰνιγματώδης ἦχος.

Μπούμ..... μπούμ.... μπούμ....

Ἠρωτήθημεν μὲ ἀσθενῆ καὶ φοβισμένην φωνήν:

— Ὡρολόγιον;

— Ποιὸς ξέρει!

— Τί νὰ εἶναι;

— Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ ἴσως νὰ εἶναι;

Ἐν τῷ μεταξὺ νὰ κτυπήματα ἔπαυσαν.

Καὶ πάλιν ἡ ἡσυχία ἐξηπλώθη παντοῦ. Πρὸς στιγμὴν ἐγεννήθη μέσα μας ἡ ἀμφιβολία ἐὰν πράγματι εἴχομεν ποτὲ ἀκούσει τὸν θόρυβον αὐτὸν καὶ ἐὰν ἐξηκολούθει ἀκόμη.

Πράγματι εἴχομεν ἀκούσει τὸν θόρυβον αὐτόν;

Ἠσθάνθην ὅτι ἀπὸ τὸ χέρι μου εἶχε πιασθῆ ὁ Καβόρ. Μοῦ ὡμίλει μὲ μισοσβυσμένην φωνὴν ὡς νὰ ἐφοβεῖτο νὰ ἐξυπνήσῃ κάποιον ποῦ πρὸ πολλοῦ ἐκοιμᾶτο.

— Ἂς βαδίσωμεν μαζὶ διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς μηχανῆς, ἐψιθύρισεν, ἄς ἐπανέλθωμεν στὸ μέρος ποῦ ἐνθυμοῦμαι γρήγορα, διότι αὐτὸ διαφεύγει τὴν ἀντίληψίν μας.

— Ἀπὸ ποιὸ μέρος θὰ βαδίσωμεν;

Καὶ πάλιν ἐδίστασε. Μία πεποίθησις περὶ τῆς παρουσίας πραγμάτων ἀοράτων γύρω μας καὶ πλησίον μας ἐδέσποζε τοῦ πνεύματός μας.

Τί ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι;

Ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ εὑρίσκωνται;

Κάθε τι ποῦ ἐβλέπομεν δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐξωτερικὴ φόρμα κάποιου ὑπογείου κόσμου:

Τί κόσμος νὰ ὑπάρχῃ ἐδῶ;

Ποιὸ εἶδος κατοίκων ἐπὶ τέλους δὲν ἤρχετο νὰ παρουσιασθῇ μπροστά μας;

Τότε διακόπτουσα τὴν ἀπόλυτον ἡσυχίαν, ἔτσι ἔξαφνα βοῶσα, ἐκρηγνυομένη σὰν ἀπότομος κεραυνός, μιὰ βοὴ ἠκούσθη σὰν νὰ ἄνοιγε κανεὶς ἄπειρες σιδερένιες πόρτες. Ἐσταματήσαμεν διὰ μιᾶς, κρατῶντες τὴν ἀναπνοήν μας.

Ὁ Καβὸρ μὲ ἐπλησίασε μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν τρόμον του.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἐψιθύρισε στὸ αὐτί μου.

Ὕψωσε τὰ χέρια του ἀορίστως πρὸς τὸν οὐρανόν, ὑποννοῶν συγκεχυμένας σκέψεις ἀκόμη περισσότερον ἀορίστους.

— Μποροῦμε νὰ κρυβοῦμε ἂν συμβῇ καμμιά.....

Ἔρριψα ἕνα βλέμμα γύρω μου κάμνων σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

Ἐπανελάβομεν τὸν δρόμον μας δειλοὶ καὶ συγχισμένοι μὲ τὰς πλέον μεγάλας προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ κάμνωμεν καθόλου θόρυβον καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸ μέρος μερικῶν μικρῶν θάμνων.

Οἱ θάμνοι αὐτοὶ μόλις ἐπρόβαλον ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Ἐσναματήσαμεν μίαν στιγμὴν καὶ ὁ Καβὸρ μοῦ ἐπανέλαβε διὰ μυριοστὴν ἴσως φοράν, στερεοτύπως:

— Πρέπει νὰ εὕρωμεν τὴν μηχανήν!

— Βεβαίως πρέπει, τοῦ ἀπήντησα, ἀλλά..... πῶς;

Ἐπροχωρήσαμεν ἀπὸ τοὺς θάμνους αὐτοὺς καὶ ἐλάβομεν διεύθυνσιν τελείως ἄγνωστον καὶ εἰς τοὺς δύο μας.

Ὁ Καβὸρ ἐφοβεῖτο ἤδη περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ μορφή του μοῦ ἐνέπνεε τρόμον. Ἐπανειλημμένως ἐνόμισα ὅτι πειὰ δὲν ἀνέπνεε καὶ ἔσπευδον νὰ ἐξετάσω τὸν σφυγμόν του.

Φαντάζεσθε τώρα πλέον τὴν θέσιν μας!

Ὅλα τὰ πράγματα γύρω μας, μᾶς ἐφαίνοντο τρομερὰ μυστήρια ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠθέλομεν νὰ ἀπασχολήσωμεν τὴν σκέψιν μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΝΕΙΡΟ ΠΛΑΝΟ

Στὴ μάννα τοῦ Γιαννούκου Σαριγιάννη,
λοχίου πεσόντος στὸ Κιλκίς.

Ἄλλες προδέχονται παιδιὰ
καὶ σὺ δακρυοσταλάζεις.

Ἡ μαύρη νύχτα ξάπλωσε γύρω βαθὺ σκοτάδι,
ὁ κόσμος καταλάγιασε, καὶ τἀγεργιοῦ τὸ χάδι
μονάχα κάποιο ψίθυρο σκορπᾷ μέσα στὰ φύλλα.
Τώρα κι' ἡ μάννα σήμωσε κάτ'ἀπὸ τὴν κανδύλα
τῆςεὔσπλαχνης τῆςΠαναγιᾶς εἶπε κάμποσα λόγια
γιὰ τὸ μονάχο της τὸ γυιό, μάταια μοιρολόγια,
ποῦ στοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ τὸν ζήλεψεν ἡσφαῖρα
καὶ πῆρε τὸ συντρόφι της, ὤ δύστυχη μητέρα.
Καὶ βουρκωμένη ἔγειρε δίπλα στὸ παραγῶνι
τὰ μάτια της κλειστήκανε διαλύθηκαν οἱ πόνοι...
Σὲ γλυκοθώρητ' ὄνειρο τὸ γυιό της ἀγκαλιάζει
κι' ὁλόγιομη ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια της τινάζει
καὶ μὲ λαχτάρ' ἀφάνταχτη πάλι τὰ ξανασφίγγει...
Μὰ κάποτ' ἄθελα ξαφνᾷ κι'ἔρμην, ὤϊμὲ, ξανοίγει
τὴν ἀγκαλιά της, τὴ γωνιὰ κι'ὅλο τὸ σπίτι γύρα
καὶ σὰν νεκρὴ ξαπλώνεται μέσ' σὲ δακρυῶν [πλημμύρα

Γλυκὰ τὰ πλάνα ὄνειρα μὰ σὰν ἔρθ' ἡ ἀλήθεια
κάνει συντρήμια τὴν καρδιὰ χύνει καϋμοὺς [στὰ στήθεια

Καρακοβοῦνι — Τάκης Θεοφιλᾶς

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τὰ πρόβατα ἐστάλιαζε στὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ
καὶ ἔρριχνε κρυφὲς ματιὲς στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ
μιὰ βοσκοποῦλα ποῦ πολλὴ εἶχε ἀπελπισιὰ
στὴ δόλια της καρδιά.

Ὁ σκύλος κύτταγε κρυφὰ τὰ πράϊτα τὴν κυρά [του
καὶ ἄρχιζε τὸ δυνατὸ κι' ἄχαρο γαύγισμά του,
μὰ ἡ βοσκοποῦλα ἡ καλὴ δὲν κύτταγε αὐτὸ
σκέπτονταν τὸ βοσκό.

Ποῦν' ὁ βοσκός;... τί ἔγεινε;... γιατὶ δὲν ἦλθε [πάλι;
μήπως ἀρρώστησε βαρειά;... μὴν τύχῃ καὶ πε- [θάνῃ;...
αὐτὰ σκεπτότανε πολὺ κ' ἔφθειρε τὴν καλή της
καὶ ἄδολη ψυχή της.

Καὶ λίγο, λίγο ἔσβυνε... ἐχάθηκε... πεθαίνει...
τὰ πρόβατα τὰ ἄμοιρα... ὁ σκύλος τί θὰ γένῃ;
. . . .
Βοσκέ... βοσκὲ ἀχάριστε.... βοσκὲ πἀνάθεμά σε
καταραμένος νἆσαι !!

Δημ. Μαυροκέφαλος

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Τὸ ρεκὸρ τῆς μακροβιότητος τῶν πτηνῶν κατέχει ὁ κύκνος. Ζῇ περὶ τὰ τριακόσια ὁλόκληρα ἔτη. Μετὰ τὸν κύκνον ἔρχεται ὁ ἱέραξ. Εἶνε βέβαιον ὅτι ζῇ περὶ τὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἔτη. Κατὰ τὸ 1719 ἀπέθανεν εἷς ἀετὸς ὁ ὁποῖος εἶχεν συλληφθῇ πρὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. Εἷς γὺψ ὅστις εἶχε συλληφθῇ τῷ 1706 ἀπέθανε ἐν τῷ θηριοτροφίῳ τοῦ Cchönbrun παρὰ τὴν Βιένην τῷ 1807 ἔζησε δηλαδὴ ἐν αἰχμαλωσίᾳ 118 ἔτη. Οἱ παπαγάλοι ζοῦν ἐπίσης πολλὰ ἔτη. Ὁ Οὔμβλολδ ἀναφέρει ὅτι σώζεται εἶδος ψυτταχῶν οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν ἀκατάληπτον εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς γλῶσσαν οἵτινες λέγουν ὅτι εἶναι ἐκ φυλῆς τῶν Ἀτουριῶν ἡ ὁποία ἐξέλιπε πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος. Ἐπίσης εὑρέθησαν ἄγριαι χῆνες ἡλικίας πλέον τῶν ἑκατὸν ἐτῶν. Μακρόβιος ἐπίσης εἶνε καὶ ὁ κοῦκος. Οἱ φισιοδίφαι βεβαιοῦν ὅτι ζῇ ὁ κοῦκος ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. Ἡ καρακάξα ζῇ ἕως εἰκοσιπέντε ἔτη. οἱ φασιανοὶ δέκα πέντε, τὰ περιστέρια δέκα, τὰ ἀηδόνια ὀκτὼ ἕως δέκα, τὰ κοτσίφια ἕως δεκαπέντε καὶ τὰ κανάρια ἕως εἴκοσι ἔτη

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν μακροβιότητα αὐτὴν τῶν πτερωτῶν δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ κλάψωμεν τὴν τύχην μας διότι μόλις φθάσωμεν εἰς τὸ ἑβδομηκοστὸν τὸ πολὺ ἔτος τῆς ἡλικίας μας.. τινάζομεν χωρὶς πολλὰ-πολλὰ τὰ πέταλα.

Ἄγγελος Ν. Ματρόζος

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΕΖΥΡΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥΣ

Τὴν ἐπὶ ὅλους αἰῶνας κυριαρχίαν τῶν Ἰονίων νήσων ὑπὸ τῶν Βενετῶν, παρέλαβον κατὰ τὸ ἔτος 1797 οἱ δημοκρατικοὶ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι εἰκοσάμηνον μόλις (16 Ἰουνίου 1797—20 Φεβρουαρίου 1799) ἠδυνήθησαν νὰ τηρηθῶσιν εἰς τὰς νήσους, ἀναγκασθέντες μετ' ἐρρωμένην ἐν Κερκύρᾳ ἀντίστασιν νὰ παραδοθῶσι τῇ 20 Φεβρουαρίου 1799 εἰς τοὺς συμμάχους Ρωσσο—Τούρκους.

Καὶ ἡ μὲν γενναία γαλλικὴ φρουρὰ διεξεπεραιώθη εἰς Τουλώνην, οἱ δὲ σύμμαχοι ἐπεδόθησαν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς ὀργανώσεως τοῦ νέου κράτους. Οὕτω ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων αὐτῶν ἦτο ἡ σύγκλησις τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ προέβησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (Deputazione), ἥτις, κατὰ τὸ βενετικὸν σύστημα, διεκήρυξε τὴν σύγκλησιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως ἐξ εὐπατριδῶν, συμπληρωσάντων τὸ 20ὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἅμα ὡς συνῆλθε τὸ Γενικὸν τοῦτο Συμβούλιον, ἐψήφισε δοξολογίας εἰς τὸν Θεόν, ὅστις *εὐσπλαγχνίᾳ κινούμενος ἐδωρήσατο τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κερκύρας....* καὶ δημοσίας εὐχαριστίας πρὸς τοὺς συμμάχους Ἄνακτας, *οἵτινες συνασπισθέντες ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν νήσων καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ἐδικαιοῦντο, οὕτως εἰπεῖν, νὰ συμμερισθῶσι μετὰ τοῦ θείου τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ προσφερομένην λατρείαν..* «Ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀνακτοβουλίων των, ἔλεγεν ἡ προκήρυξις τοῦ Γεν. Συμβουλίου, ἐπήγασεν ἡ ἡμετέρα εὐδαιμονία καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν θρόνων των ἵσταται τὸ Παλλάδιον τῆς ἡμετέρας σωτηρίας. Οἱ θερμοὶ φιλοπάτριδες ὀφείλουσι νὰ ἐκπέμψωσι κραυγὴν χαρᾶς κηρύττοντες ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὅλου τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην».

Τὴν ἐντολὴν τῆς ἐκφράσεως τῶν εὐγνωμόνων αἰσθημάτων τοῦ κερκυραϊκοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς συμμάχους Ἄνακτας τὸ Γεν. Συμβούλιον ἀνέθηκεν εἰς τὴν διοικητικὴν Ἐπιτροπήν, ἡ δὲ Πύλη εἰς ἀπάντησιν τῶν εὐχαριστηρίων τοῦ κερκυραϊκοῦ λαοῦ ἔπεμψε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ ρῶσσος ναύαρχος Οὐζακὼφ διεβίβασε μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Ἅγιος Παῦλος» παρὰ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Παναγιωδώρου εἰς τὸ Γεν. Συμβούλιον.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τηρουμένη ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον Ζακύνθου. ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μετάφρασις τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ὑπερτάτου Ἀρχιβεζύρου Γιουσοὺφ ζιγιὰ πασᾶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν Κορυφῶν.

(ΣΤ) Πρὸς τοὺς εὐγενεῖς ἐπιτρόπους τῆς νήσου τῶν Κορυφῶν, οἱ ὁποῖοι εἰσὶ τὸ καύχημα τῶν ἀρχόντων τοῦ χριστιανικοῦ ἔθνους, Βιτζέντσον Πετρετί, Ἀντώνιον Μαρία, Ἀντώνιον Λευκόκοιλόν, Στάμον Καλικιόπουλον, Χριστόδουλον Δόριαν Προσαλέντη καὶ Ἀντώνιον Πιέρην, τῶν ὁποίων τὰ τέλη ἄς εἶναι εὐτυχισμένα, ἀφ' τα... σᾶς προσφέρομεν χαιρετισμοὺς φιλικοὺς γίνεται φανερὸν καὶ γνωστόν. Οἱ βασιλικοὶ στόλοι οἱ ἑτοιμασθέντες ἐξ αἰτίας τῆς συμμαχίας τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν, τῆς τε ρωσσικῆς καὶ τῆς ὑψηλῆς ὀθωμανικῆς ἀφοῦ μὲ καλὸν σκοπὸν ἐστάλθησαν καὶ ἔφθασαν εἰς τὰ μερη σας διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς κατοίκους τούτων τῶν τόπων ἀπὸ τῆς δυστυχίας, τὴν βλάβην καὶ τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας προτήτερον προξένησαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη οἱ φραντζέζοι. οἱ ὁποῖοι ἐτεχειρίσθησαν εἰς τὸ νὰ συγχύσωσι τὴν εὐταξίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ πασῶν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ Βασιλειῶν καὶ εἰς τὸ νὰ διαλύσωσι τοὺς δεσμοὺς τῆς καλῆς αὐτῶν διατάξεως, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ τὸ νησίον τῶν Κορυφῶν μὲ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ συμφωνίαν τῶν συμμάχων ἑάλω, ἐπολιορκήθη καὶ ἐκυριεύθη, ἀφοῦ ἐξεσπάσθη καὶ ἐξερριζώθη ἐκ τῶν χειρῶν τῶν φραντζέζων, οἱ ὁποῖοι εἰσὶν ἐχθροὶ τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ ἔθνους τῶν ὀθωμανικῶν, ὅθεν ὁλοκλήρως τὸ νησίον ἐκαθαρίσθη καὶ ἐπαστρεύθη ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ αἰσχρότητα τῶν φραντζέζων. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὅπου ἡ ρηθεῖσα νῆσος ἐκυριεύετο προτήτερον ἀπὸ τοὺς γάλλους, εἶναι φανερὸν πόσον ἐσεῖς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐστάθητε ἐστερημένοι ἀπὸ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἡσυχίαν σας. ἡ ἱκετήριος ἐπιστολή. ἡ ὁποία ἐστάλθη ἀπὸ τοῦ λόγου σας ἔφθασε τώρα ἐδῶ, ὅθεν ἐκαταλάβαμεν τὰ νοήματα τούτου τοῦ γράμματός σας, ἐν τῷ ὁποίῳ περιείχοντο τὰ ἑπόμενα, πῶς ἐξ αἰτίας ὁποῦ αὗται αἱ λαμπραὶ νίκαι ἠκολούθησαν μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὅλοι ὁμοθυμαδὸν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου εὑρόντες σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν ἔμειναν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ τὸ καλὸν φέρσιμον, ὁποῦ ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συμμαχικῶν στόλων καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἡ νῆσος τῶν Κορυφῶν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους ἀπολαύει ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας, ὅλοι εὐχαρισστεῖσθε καὶ δέεσθε διὰ τὴν μακροημέρευσιν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἰσχυροῦ ἄνακτος, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν αὔξησιν τῆς εὐτυχίας καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν τροπαίων τοῦ κραταιοτάτου αὐτοκράτορος, ἔτι δὲ ζητεῖτε ὁποῦ τὰ ἐλέη ἡ Βασιλικὴ εὐμένεια καὶ αἱ αὐτοκρατορικαὶ εὐεργεσίαι νὰ διασκορπισθῶσι, νὰ διασκεδασθῶσιν καὶ νὰ διαχυθῶσιν ἐπάνω σας τοιούτῳ τρόπῳ, ἐπειδὴ ἐκάματε ταχύτητα καὶ ὀγληγοράδα εἰς τὸ νὰ ἀποδώσητε περὶ τούτου εὐχαριστίας ὅθεν ἐπεδείξατε σημεῖα ἀρεστὰ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς καλῆς προαιρέσεώς σας, τῆς ὁποίας ἠλπίζομεν καὶ ἐπροσμένομεν ἀπὸ λόγου σας καὶ τοῦτο ἐγένετο αἰτία ὅπου νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι.

Ἡ μετάφρασις τῆς ἄνω ρηθείσης ἐπιστολῆς σας, ἐπειδὴ ἐπροσφέρθη καὶ ἐπαρρησιάσθη εἰς τὴν εὐτυχισμένην αὐτοκρατορικὴν αὐλήν, ὅθεν ἐθεωρήθη εὐμενῶς παρὰ τοῦ κραταιοτάτου αὐτοκράτορος καὶ πλησίον εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα παρόμοια εὐάρεστα κινήματα καὶ φερσίματά σας ἐπηνέθησαν καὶ ἐγκωμιάσθησαν, ἡ δὲ εὐεργετικωτάτη εὐμένεια τῆς ὑψηλῆς Βασιλείας του, ἡ ὁποία ἐπιδαψιλεύεται καὶ μεγαλοδωρεῖται ἐπάνω σας θέλει πάγει εἰς αὔξησιν καὶ μέλλει νὰ στερεωθῇ περισσότερον. Τὸ νησίον τῶν Κορυφῶν καὶ τὰ ἐπίλοιπα ὁποῦ μὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ ἑάλωσαν καὶ ἐκυριεύθησαν, ἐὰν θέλῃ ὁ κύριος ὁ θεὸς ὁ ἐλεήμων, ἐξ αἰτίας τῆς τοποθεσίας των μένοντα ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν σκέπην τῆς ὑψηλῆς Βασιλείας, εἶναι βέβαιον πῶς ὅλοι οἱ κάτοικοι θέλουν μένει προστατευμένοι καὶ ὑπερασπισμένοι ὑποκάτω εἰς τὴν σκιὰν τῶν χαρίτων τῆς ὑψηλῆς Βασιλείας καὶ ὅτι καθ' ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς θέλει εἶναι εὐαρεστημένος καὶ ἡσυχάζων μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀνέσεώς των, εἰς τὸ νὰ ἀπομείνῃ δὲ μὲ τοιοῦτον τρόπον ἐν εὐταξίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ ἡ νῆσος τῶν Κορυφῶν καὶ τὰ ἄλλα νησία ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὑψηλῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, τὰ συμμαχοῦντα μετὰ τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορίας βασίλεια θέλουσι μείνει γαραντίδες καὶ ἐγγυηταί, ὅθεν ἐσεῖς δὲν θέλετε κατασταθῇ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λοιπῶν ὑπηκόων, ἀλλὰ βέβαιόν ἐστιν, ὅτι ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν αἰωνίων χαρίτων καὶ τοῦ ἐλέους τῆς ὑψηλῆς Βασιλείας μέλλει νὰ γένῃ μεγάλη ἐπιμέλεια εἰς τὸ νὰ διαταχθῇ ἡ ἡσυχία σας, προμηθεύοντες εἰς ἐσᾶς μέσα καὶ τρόπους ὁποῦ μέλλουν νὰ προξενήσωσι τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἡσυχίαν σας. Καὶ ὄντας φανερὸν καὶ πασίδηλον, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνεστῶτος πολέμου ὅπου ἔχει ἡ ὑψηλὴ Βασιλεία, ἀγκαλὰ καὶ ἀκολουθοῦσι τώρα ἐξ ἀνάγκης ὀλίγαι δυσκολίαι καὶ μερικαὶ στενοχωρίαι, ὅμως εἰς τὸ ἑξῆς θέλει γείνῃ ἐπιμέλεια καὶ μεγάλη φροντὶς εἰς τὸ νὰ διαλυθῶσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ δυσκολίαι.

Καὶ ἕως ὁποῦ ἡ διοίκησις, ἡ ὁποία μέλλει νὰ σᾶς διορισθῇ μὲ τὴν γνώμην τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν καὶ κατὰ τοὺς κανόνας σας θέλει τελειώσει πάλιν κατὰ τὴν παλαιάν σας συνήθειαν οἱ ἄνθρωποί σας, τοὺς ὁποίους θέλετε ἐκλέξει ἂς ἐπιχειρίζωνται τὴν διοίκησιν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν ὑποθέσεών σας. Διὰ νὰ εὑρεθῶσι δὲ παρὰ τῇ λαμπρᾷ πόρτᾳ εἰς τὸ νὰ συνομιλήσωσι περὶ τῆς διοικήσεώς σας, ἡ ὁποία μέλλει νὰ σᾶς διορισθῇ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἠθέλετε ἐκλέξει ἀναμετοξύ σας μερικοὺς ἁρμόδιους ἄνδρας ἐκ τῶν εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ εἶνε λόγιοι, πρακτικοὶ καὶ χρήσιμοι εὐγενεῖς καὶ νὰ τοὺς ἐξαποστείλητε εἰς τὴν πόρταν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ κατοικητήριον τῆς εὐδαιμονίας, συντροφευομένους μὲ τὸ ὑποκείμενον ὁποῦ θέλει τοὺς δοθῇ παρά τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου. Κατανοοῦντες καὶ καταλαμβάνοντες ἐσεῖς, ὅτι χρέος τῆς ὑψηλῆς Βασιλείας εἶναι εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσῃ διὰ λόγου σας τοὺς σεβασμίους κανόνας τῆς εὐμενείας καὶ τῆς περιθάλψεως τῶν ὑπηκόων, θέλετε ἐπιμεληθῇ μὲ τὸν ζῆλόν σας εἰς τὸ νὰ δείξητε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς κινήματα καὶ φερσίματα ἀρεστὰ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς πλέον ἐντελοῦς ὀρθότητός σας, καὶ διὰ νὰ σᾶς φανερώσωμεν ὅτι ζητοῦμεν διὰ νὰ ἠθέλετε διαμένει πάντοτε εἰς τὸ νὰ δέεσθε, κατά τὸ ἀπαραίτητον χρέος ὅλων τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς μακροημερεύσεως καὶ τῆς βασιλείας τοῦ κραταιοτάτου Αὐτοκράτορος· ἡ παροῦσα ἐπιστολὴ ἐγράφη καὶ ἐστάλθη πρὸς ὑμᾶς. Μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ φθάσῃ, θέλετε γνωρίσει τὴν κατάστασιν τῆς παρούσης ὑποθέσεως καὶ θέλετε λίαν ἐπιμεληθῇ καὶ τὰ μέγιστα φροντίσει εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσητε, καθὼς ἀνωτέρω ἐσημειώθη. Εἰρήνη τοῖς ἀκολουθοῦσι τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ.

Ἐξεδόθη ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ καθέδρᾳ τῆς θεοφρουρήτου Κωνσταντινουπόλεως.

(Traduit par moi lieutenant Colonel et Chevalier Panayodoros à bord du Vaisseau Armiral de St Paul à Corfù le 21 Mai 1799. U. S.)

Γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι, ἕνεκα ταραχῶν αἱ ὁποῖαι ἐξερράγησαν εἰς τὰς νήσους ἐπὶ τῇ ὑποτελείᾳ αὐτῶν εἰς τοὺς Τούρκους διὰ τῆς ἐν Κων)πόλει ἀπὸ 21 Μαρτίου 1800 περὶ πολιτικῆς ὑπάρξεως τῆς Ἑπτανήσου συνθήκης, οἱ σύμμαχοι Ρωσσο-Τοῦρκοι, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς αὐτῆς συνθήκης παραδόντες τῇ 13 Αὐγούστῳ 1801 τὰ φρούρια Κερκύρας εἰς δύο Γερουσιαστάς, ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν νήσων.

Ζάκυνθος — ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Α΄ εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἕνα ὑπασπιστήν, μεγάλης μὲν οἰκογενείας ἀλλὰ πτωχότατον. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του τῷ ἀπέστειλεν ὡς δῶρον ἕνα βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἀπηρτίζοντο ἐκ 50 τραπεζογραμματίων τῶν 100 φρ. ὅτε δὲ τὸν συνήντησε μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἠρώτησε:

—Πῶς σᾶς ἐφάνη τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἔστειλα;

— Ἀριστούργημα, ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστής. Ἦτο μάλιστα τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε, περιμένω μετ' ἀνυπομονησίας καὶ τὸν δεύτερον τόμον. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως. τοῦ ἀπέστειλεν ἕνα παρόμοιον τόμον εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἐφρόντισε νὰ γράψῃ μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα: «ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ».

Βόλος — Κ. Βαρβαρέσος

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΑΛΛΑΣ.— Καθ' ἑκάστην νέαι θαυμάσιαι ταινίαι.
ΠΑΤΕ.— Κάθε βράδυ νέον πρόγραμμα.
ΣΑΝΤΡΑΛ.—Γενικὴ ἀπόλαυσις. Ξεκαρδιστικαὶ κωμῳδίαι καὶ δράματα.
ΚΥΑΕΛΗΣ.—Νέαι θαυμάσιαι ταινίαι.

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ὁ Μπάρμπα - Μικὲς

Νὰ σήμερα ἕνα ἀκόμη παιχνιδάκι σκιῶν. Παρουσιάζετε στὸν τοῖχό σας τὸν μπάρμπα-Μικὲ καὶ τὸν κάνετε νὰ κουνάῃ τὸ κεφάλι του, νὰ ἀνοιγοκλείνῃ τὸ στόμα του.

Κυττάξετε στὴν εἰκόνα τί χαριτωμένος εἶναι ὁ μπάρμπα-Μικές...

Προσπαθήσατε τώρα νὰ τὸν παρουσιάσετε καὶ σεῖς στὸν τοῖχό σας συμπλέκοντες ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκὼν τὰ χέρια σας.

Ἐπιτύμβιον νεκροθάπτου

Χαρῆτε διὰ τὸν θάνατόν του. Ἂν ἡ ζωή του ἐμάκρυνεν, ἤθελε μᾶς θάψει ὅλους.

Εἰς τὸ κακουργοδικεῖον:

— Διατὶ ἐφόνευσες κατηγορούμενε τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώριζες;

— Καὶ τί ἤθελες, κύριε Πρόεδρε, νὰ φονεύσω ἄνθρωπον γνώριμόν μου;

Ὁ ζωμὸς τῆς Σαρακοστῆς

Θέλετε ἕνα ζωμὸν πολὺ νόστιμον, καμωμένον ἀπὸ χίλια δυὸ πράγματα;

Ἰδοὺ μία συνταγή:

Βράζετε μισὴ ὀκᾶ μπιζέλια, ὀλίγας πατάτας, ὀλίγα μανιτάρια κομμένα εἰς μικρὰ τεμάχια, ὀλίγον λάδι ἢ ἐληὲς ἂν νηστεύετε, διάφορα χορταρικά.

Ὁ ζωμὸς ὅλων αὐτῶν, ἐντελῶς Σαρακοστιανὸς καθὼς βλέπετε, εἶναι νοστιμώτατος.

Ὀδοντόκονις

Θέλετε τὰ δόντια σας νὰ εἶναι λευκὰ σὰν μία σειρὰ θαυμασίων μαργαριταριῶν;

Σᾶς δίδομεν ἡμεῖς σήμερον μίαν συνταγήν·

Λάβετε μικρὰν ποσότητα στάχτης ξύλων καὶ κοσκινήσατέ την μὲ μίαν πολὺ λεπτὴν σίταν.

Ἀναμίξατέ την κατόπιν μὲ ὀλίγην σκόνην ῥίζης ἴριζος καὶ τρίψατε τὰ δόντια σας. Θὰ ἀσπρίσουν ὅσον νὰ φαντασθῆτε.

Τὸ γλυκὸ τῆς Σαρακοστῆς

Εἴμεθα εἰς τὴν Σαρακοστήν. Τί γλυκὸ θὰ προτιμήσετε διὰ τὸ τραπέζι σας; Θέλετε μίαν ὡραίαν κομπόσταν;

Σᾶς δίδομεν ἀμέσως μερικὰς ὁδηγίας.

Βράζετε μερικὰ μῆλα καθαρισμένα καὶ κομμένα εἰς τὰ τέσσαρα μὲ ἀνάλογον ποσότητα ζακχάρεως, κανέλας, σταφίδος Κορίνθου καὶ ἐρυθροῦ ἢ λευκοῦ οἴνου.

Ὅταν ὅλα αὐτὰ βράσουν καλὰ ἔχετε μίαν γλυκυτάτην κομπόσταν μήλων.

Τὸ φαγὶ τῆς Σαρακοστῆς

Πέρνενε ἕνα σφιχτὸ λευκὸ κουνουπίδι, τὸ καθαρίζετε καὶ τὸ ρίχνετε σὲ βραστὸ νερὸ μαζὺ μὲ ὀλίγην φαρίναν, ἡ ὁποία διατηρεῖ τὴν λευκότητά του.

Ὅταν βράσῃ τὸ βγάζετε εἰς τὸ πιάτο ὁλόκληρον, τοῦ χύνετε λάδι καὶ ἔχετε ἕνα φαγὶ θαυμάσιο ὑπὸ ἔποψιν αἰσθητικῆς καὶ νοστιμάδας.

Διὰ νὰ ἔχετε δροσερὸν χρῶμα

Θέλετε νὰ εἶναι τὸ χρῶμα σας δροσερὸν καὶ ῥοδοκόκκινον;

Τρίψατε ἑκατὸ δράμια λευκὰ φραγκοστάφυλα καὶ σουρῶστε τά μὲ ἕνα λευκὸ ὕφασμα.

Νίψατε μὲ αὐτὸ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν σας καὶ θὰ εὕρητε τὴν πρώτην σας δροσιά, τὴν πρώτην σας ῥοδαλότητα.

Τὰ λόγια τῆς χήρας

Εἷς δημότης τῆς πόλεως Οὐολβία ἐζήτησεν ὅπως ἡ γυνή του ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του τὰ ἑξῆς:

«Ὢ σύ, ἣν ἡ νεότης νῦν τέρπει, ὑπῆρξά ποτε ὡς σύ, ἀλλὰ καὶ σὺ μίαν ἡμέραν θὰ γείνῃς ὡς ἐγώ. Ἑτοιμάσθητι λοιπὸν νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς».

Ἡ χήρα του ὅμως πρὸς τούτοις ἐπρόσθεσε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Νὰ σὲ ἀκολουθήσω; εἶμαι πρόθυμος· ἀλλ' εἰς ποῖον τόπον; εἰς τὸν διάβολον ἢ εἰς τὸν Θεόν;»

Τὸ θαῦμα τοῦ ἀέρος

Λάβετε σανίδα λεπτὴν πάχους 5—6 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτους ἕως 20 ἑκατοστομέτρων καὶ μήκους 60 περίπου ἑκατοστῶν. Θέσατε τὴν σανίδα ἐπὶ τῆς ἄκρας τραπέζης ἐξέχουσαν κατὰ τὸ ἥμισυ ὥστε μόλις νὰ συγκρατῆται ἐπ' αὐτῆς. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ παραμικρὰ πίεσις ἐπ' αὐτῆς θὰ τὴν ἀνατρέψῃ. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς σανίδος ἁπλώσατε καλῶς μέγα τεμάχιον χάρτου, ἓν φύλλον

μεγαλοσχήμου ἐφημερίδος, ἢ τῆς «Χαρᾶς». Ἐὰν τώρα ἐπιχειρήσητε νὰ κτυπήσετε δυνατὰ διὰ τοῦ γρόνθου σας ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος μέρους τῆς σανίδος, θέλετε ἰδεῖ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ φύγῃ ἡ σανίς. Ἡ ἐφημερὶς τὴν κρατεῖ καρφωμένην εἰς τὴν θέσιν της. Οὔτε ἡ σανὶς φεύδει, οὔτε ἡ ἐφημερὶς σχίζεται.

Μπά!...

Καὶ ὅμως ἡ πίεσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος κάμνει ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα. Δοκιμάσατε.

Τὸ διαγωνισματάκι σας

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζομεν εἰς τὴν «Σελίδα τοῦ Σπιτιοῦ» ἕνα μικρὸ διαγωνισματάκι εὔκολο καὶ διασκεδαστικὸ δι' ὅλας καὶ ὅλους.

Ἰδοὺ αὐτό.

Πῶς δυνάμεθα νὰ γράψωμεν τὸν ἀριθμὸν 100 μεταχειριζόμενοι 4κις τὸ 9;

Θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ λύσῃ κανείς;

Εἰς τὸν λύτην θὰ δώσωμεν τρεῖς χρυσοδέτους τόμους τῆς σειρᾶς τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἑκάστη λύσις **πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον** διὰ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ὁ σοφὸς Βουδὲ εἰργάζετο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του· θεράπων πνευστιῶν εἰσορμᾷ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἐπυρπολεῖτο ἡ οἰκία.

—Ὕπαγε νὰ τὸ εἴπῃς εἰς τὴν γυναῖκά μου, εἶπεν ὁ σοφός, δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ οἰκιακὰ πράγματα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κων)πόλεως, ὁ Μωάμεθ ὁ Β' ὁ κατακλητὴς εἶδεν ἕνα περίεργον ὄνειρον. Ὠνειρεύθη ἕνα ἄνθος μὲ τέσσαρα φύλλα. Ἐπάνω εἰς κάθε φύλλον ἦτο γραμμένος ἕνας ἀριθμός. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ὁ ἀριθμὸς 1, εἰς τὸ δεύτερον ὁ ἀριθμὸς 7, εἰς τὸ τρίτον ὁ ἀριθμὸς 9 καὶ εἰς τὸ τέταρτον 7 πάλιν.

Ὁ Μωάμεθ ἐξύπνησε τρομαγμένος. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρον αὐτό. Ὅταν νὰ καὶ φθάνει εἰς τὸ σεράγι του ἕνας Ἕλλην μοναχός, ὅστις τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ τὸν τιμωρήσῃ.

Ὁ Μωάμεθ τοῦ ὑπεσχέθη καὶ ὁ μοναχὸς ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐξήγησιν.

Ἔγραψε τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν σειρὰν ποῦ ἦσαν καὶ ἀπετέλεσε τὸν ἀριθμὸν 1797 κατόπιν ἐπρόσθεσε τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ (1+7+9+7=24) καὶ εὗρεν 24, τὸ 24 πάλιν τὸ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ (1797+24=1821) καὶ εὗρε 1821. Καὶ τότε στραφεὶς πρὸς τὸν Μωάμεθ τοῦ λέγει ὅτι κατὰ τὸ 1821 θὰ ἐπαναστατήσωσιν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ πολλῶν κόπων θὰ κατορθώσωσι νὰ ἐλευθερώσωσι μικρόν τι μέρος. Ὁ Μωάμεθ ἀκούων ταῦτα ἐψιθύριζε τὴν λέξιν «ναὶ» χωρὶς νὰ δίδῃ σημασίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μοναχοῦ. Ὁ Μοναχὸς ἐξηκολούθησε τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου, ἐπρόσθεσε πάλιν τὰ ψηφία (1+8+2+1—12) καὶ εὗρε 12, τὸ 12 τὸ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ (1821+12=1833) καὶ εὗρε 1833. Κατὰ τὸ 1833, εἶπεν, οἱ Ἕλληνες θὰ ἱδρύσωσι βασιλείαν, καὶ βασιλέα θὰ ἔχωσι τὸν Ὄθωνα. Πάλιν ἐπρόσθεσε τὰ ψηφία (1+8+3+3=15) καὶ εὗρε 15· τὸ 15 τὸ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ (1833+15=1848) καὶ εὗρε 1848. Κατὰ τὸ 1848, λέγει, ἐν Ἑλλάδι θὰ συμβῶσι μεγάλαι ταραχαὶ διὰ τὸ σύνταγμα. Ἐπρόσθεσε πάλιν τὰ ψηφία τοῦ 1848 (1+8+4+8—21) καὶ εὗρεν 21. Τὸ 21 τὸ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ 1848 (1848+21=1869) καὶ εὗρε 1869. Τὸ 1859, λέγει, θὰ γεννηθῇ ἐν Ἑλλάδι υἱὸς βασιλέως, ὅστις θὰ εἶναι ὁ Διάδοχος αὐτοῦ. Προσθέτει πάλιν τὰ ψηφία τοῦ 1869 (1+8+6+9=24) καὶ εὑρίσκει 24. Τὸ 24 τὸ προσθέτει εἰς τὸ 1869 (1869+24=1893) καὶ εὑρίσκει 1893. Κατὰ τὸ 1893, λέγει, θὰ γεννηθῇ ἐν Ἑλλάδι ἄλλος υἱὸς βασιλέως, ὅστις θὰ ὀνομασθῇ Γεώργιος. Οὕτως ἐξηκολούθησε τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου προσθέτων τὰ ψηφία τοῦ 1893 (1+8+9+3=21) καὶ εὑρίσκει 21· τὸ 21 τὸ προσθέτει εἰς τὸ 1893 (1893+21=1914) καὶ εὑρίσκει 1914. Κατὰ τὸ 1914, λέγει, θὰ ἔχῃ ἐπέλθει ἡ καταστροφὴ τῆς Τουρκίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μωάμεθ μέχρι τοῦδε ἐξηκολούθει νὰ ψιθυρίζῃ τὴν λέξιν «ναί», ἀκούσας ὅμως τὸν Μοναχὸν νὰ λέγῃ ὅτι ἡ Τουρκία ἤθελε καταστραφῆ, ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ νὰ ὑβρίζῃ τὸν Μοναχόν, τὸν ὁποῖον καὶ ἐξεδίωξε.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ — ΣΜΥΡΝΑΙΪΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ἄννα δὲν πρόφταξε ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ κεφάλι τῆς μητέρας της ἐρρίχτηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμό της καὶ ἐπρόφθασε νὰ ἰδῇ τὸν Τζάκο, ἕνα λιμοκοντόρο μὲ καφὲ ροῦχα, ὁ ὁποῖος ἐχώθηκε στὸν δρομάκο ποῦ ἀνοιγότανε εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπίτι της.

— Βρωμόπαιδο! Ἔννοια σου, καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ! Πάρε τὴ μούρη σου νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ σὲ σιγυρίζω....

— Σούτ! Σούτ! Μὴ φωνάζεις καὶ ἀκοῦνε ἡ γειτόνισσες, τῆς ἔλεγεν ἀπὸ μέσα ἡ κόρη της, τραβῶντας μίαν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της.

— Νὰ τὴς βράσω! Νὰ κυττάξῃ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς πομπές της καὶ νὰ μὴ τὴς ἐνδιαφέρῃ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ ποῦ θὰ δώσω ἐγὼ στὰ παιδιά μου....

Αὐτὰ τὰ ἐφώναξεν ἡ κυρία Φωτεινὴ σκυμμένη ἀκόμη στὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὁποίου τῆς εἶχαν χυθῆ ὅλα τὰ χρωματιστὰ κουρελάκια τοῦ ἐργοχείρου της καὶ ἐσκέπασαν τὸ πεζοδρόμιο. Ἔπειτα, γυρίζοντας μέσα μὲ ἀστραπιαίαν κίνησιν, ἔδωκε ἕνα χαστοῦκι εἰς τὴν Ἄννα, ποῦ ἐτινάχθηκε πρὸς τὰ ὀπίσω γιὰ νὰ ἀποφύγῃ καὶ δεύτερο. Ἀλλὰ ἦτο τόση ἡ ὁρμὴ τῆς φυγῆς, ὥστε παρέσυρε μὲ τὸν ἀγκῶνα της μιὰ μικρὴ ἐταζέρα γεμάτη μπιμπελό, ποῦ ἐξεσφενδονίστηκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σπάζοντας καὶ βγάζοντας μικρὲς θρηνερὲς φωνοῦλες.

— Νὰ σὲ πάρ' ἡ ὀργή! Μωρὲ βάλθηκες νὰ μοῦ κόψῃς τὸ αἷμα μου: εἶπε μὲ πνιγμένη φωνὴ αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κυρία Φωτεινὴ καὶ ὥρμησεν ἐπάνω στὴν κόρη της, μαζὺ μὲ τὴν ὁποίαν ἁρπάχτηκε, ἐσωριάστηκαν κατάχαμα εἰς ἕνα ταπέτο ποῦ μὲ ζωηρὰ χρώματα παρίστανε δυὸ φιλούμενα περιστέρια, ἀντάλλαξαν δαγκανιές, τσιμπιές, κλωτσιές, γρονθοκοπήματα, τοῦφες ἀπὸ μαλλιὰ ἔμειναν εἰς τὰ δάκτυλα τῆς κάθε μιανῆς, καὶ ὅταν ἡ Πελαγία ἔτρεξε κατακίτρινη ἀπὸ τὴν τρομάρα νὰ τὴς χωρίσῃ, ὅλη ἡ γειτονιὰ ποῦ εἶχε πάρει κάβο τὸν καυγᾶ, ἐπόζαρε στὴς πόρτες, στὰ παράθυρα καὶ στὰ μπαλκόνια. Τότε καὶ ἡ κυρία Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἄκουσε τὸν μαλλιογδαρμὸ ποῦ ἐγινότανε στὸ σπίτι τῆς Στάναινας, ὥρμησε στὸ δῶμα της μήπως βρῇ τὴν Πελαγία γιὰ νὰ τὰ μάθῃ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔβλεπε.

Ἀνέβηκε τότε στό πεζοῦλι, ἂν καὶ ἦτανε σωματώδης, ἐπῆρε μιὰ χουφτιὰ πετραδάκια ἀπὸ μιὰ γλάστρα καὶ ἀρχίνισε νὰ τὰ ρίχνῃ ἕνα-ἕνα στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου τῆς κουζίνας τῆς Πελαγίας, γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἐκείνη νὰ τῆς πῇ δυὸ λόγια, γιατὶ τῆς ἐρχότανε νὰ σκάσῃ τῆς γυναίκας.

Ἡ ἐπίσκεψις

Μισὴν ὥραν ἀργότερα ἐκτύπησεν ἡ πόρτα καὶ ἡ Πελαγία ποῦ ἦτανε στὸ δῶμα καὶ τὰ διηγότανε τῆς κυρίας Ἀμαλίας, κατέβηκε τὴς σκάλες μὲ βία καὶ μισοάνοιξε. Εἰς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι ἐστεκότανε μιὰ κυρία μὲ γάντια, τουαλεταρισμένη καὶ μὲ καπέλλο τοῦ ὁποίου τὸ πράσινο πουλὶ ἔκαμε στὴν ὑπηρέτρια καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν.

— Ἐδῶ εἶν' ἡ κυρία σου;

Ἡ Πελαγία τὰ ἔχασε. Ἔγινε κατακόκκινη καὶ ἀρχίνησε νὰ ξύνεται.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σαλόνι ἔφθανε σβυσμένη ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Στάναινας.

— Πὲς πῶς βγῆκα.... πὲς πῶς βγῆκα....

— Ἄ, ἄ, ἔκαμε γελῶντας ἡ κυρία ποῦ εὑρισκότανε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ εἶχε πιὰ τοποθετήσει τὴν μύτη τοῦ λουστρινένιου σκαρπινιοῦ της εἰς τὸ ἔμβασμα τῆς αὐλῆς,—πές της πῶς τὴν ἄκουσα.

Καὶ ἔπειτα φωνάζοντας ἐπρόσθεσε μὲ τόνο συρτὸ καὶ παράξενο:

— Ἐγὼ εἶμαι Φωφώ.... Ἦρθα νὰ σὲ πάρω νὰ πᾶμε στὸ Κέ.

— Καλῶς την, καλῶς την, ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα ἡ κυρία Στάναινα. Πέρασε Πολυξένη στὴ σάλα. Μιὰ στιγμὴ γιατὶ μ' ἔπιασε πάλι ἐκεῖνος ὁ νευρικὸς πονοκέφαλος.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα εὐλογημένη, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτις, ρίχνοντας ἐνῷ ἔμπαινε στὴ σάλα, ματιὲς ἐξεταστικὲς στὴ αὐλὴ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτανε καλὰ τριμμένα τὰ μάρμαρα, νὰ κόβῃς πατάτες στρογγυλὰ κομμάτια καὶ μὲ ἕνα τουλπανάκι νὰ τὴς δένεις στό κούτελό σου; Εἶναι τὸ μόνο γιατρικό....

— Γιὰ φαντάσου! εἶπε ἀπὸ μέσα ἡ κυρία Στάναινα. Ἐσιάχτηκε λιγάκι στὸ καθρέφτη τοῦ σαλονιοῦ, ἔδωκε στὴ φυσιογνωμια της μίαν ἔκφρασι γαλήνια καὶ ἐμβῆκε στὴ σάλα τῆς ὁποίας τὸ ταπέτο μὲ τὰ ἀγκαλιασμένα περιστέρια, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀναποδογυρισμένο.

— Σιάξε τὸ ταπέτο Πελαγία, εἶπεν ἡ κυρία της, μόλις ἐφίλησε τὴν κυρίαν Πολυξένη καὶ ἐκάθησε κοντά της στὸν καναπέ. Ἄχ, αὐτὲς ἡ βρωμόγατες θὰ μοῦ καταστρέψουν τὰ ἔπιπλά μου.

— Ὑποφέρετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴς γάτες σας; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πολυξένη. Μιὰ τὴν ἔχω, μὰ εἶναι σὰν μωρὸ παιδί. Ξέρετε τὶ μοῦτρα ἔχει; Καὶ σοῦ εἶναι μιὰ κλέφτρα, ἀλλὰ ἔλα πάλι ποῦ εἶναι κυνηγάρα.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποντικοὺς δὲν ἔχουμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μόνο ψύλλους. Ἄ, οἱ ψύλλοι μ' ἔχουν ἀφανίσει. Νὰ δῇς τὰ πουκάμισά μου.,..

— Τὸ ἴδιο ὑποφέρω κι' ἐγώ. Καλὲ καταντῶ νὰ κοιμοῦμαι θεόγυμνη. Ἔβαλα ὅμως κουνουπιέρα καὶ ἔτσι εἶμαι τοὐλάχιστον ἥσυχη ἀπὸ τὰ κουνούπια.

Ἡ Πελαγία εἶχε βγῆ ἔξω τρέχοντας στὸ δῶμα νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἀφήγησί της στὴν κυρία Ἀμαλία, ποῦ ἐπρόκειτο αὔριο νὰ κατεβῇ πιὰ στὸ Φραγκομαχαλᾶ καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ τὸ κτενάκι μὲ τὰ διαμαντάκια ποῦ τῆς τὸ εἶχε ταμένο.

— Εἴπαμε γιὰ γάτες, ἀλλὰ κυρία μου Πολυξένη, αὐτὲς ἡ ἀχαΐρευτες ἡ δοῦλες δὲν εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν σπιτιῶν μας;

— Ἐμένα μοῦ τὰ λές; «Ξένο τρέφεις, σκύλο τρέφεις». Σὲ βλέπω ὅμως συχισμένη, κἄτι θἄχῃς.

— Πῶς νὰ μὴν εἶμαι συχισμένη. Δὲ γυρίζεις νὰ κυττάξῃς ἐκεῖ πέρα τὴν ἐταζέρα μου σὲ τὶ χάλια βρίσκεται;

— Ἠβοῖ! καλὲ αὐτὴ εἶνε ξεχαρβαλωμένη, καὶ ὅλα τὰ μπιμπελὸ κομμάτια!

— Ἡ δοῦλα μοῦ τὴν ἔκανε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

— Μὰ καὶ καλά, στραβὴ ἦτανε, Θέ μου συχώρεσέ μου.

— Ἔλα ντέ.

— Νὰ τὰ περάσῃς στὸ λογαριασμό της.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ.

— Καὶ πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ζημιά;

— Εἶναι γιαβουκλουδοῦ. Ἔχει ἕνα σωρὸ ἀγαπητικοὺς καὶ τρέχει κάθε ὥρα καὶ λιγάκι στὸ παράθυρο, ἔτσι σὰν τρελλὴ καὶ ρίχνει ὅ,τι βρῇ μπροστά της. Μὰ ξέρεις τὶ κόπο ποῦ μοῦ κάνει αὐτὸ τὸ πρᾶμα; Καὶ ὅπως τὴν ἔχω τυποδεμένη καὶ εἶναι πάντα χτενισμένη, ὅποιος περνᾷ τὸ βράδυ στὰ σκοτεινά, μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ πῶς εἶναι ἡ Ἄννα μου ποῦ κάνει κόρτε. Καὶ αὐτὸ τὸ πουλάκι μου, ἄντρας τί θὰ πῇ δὲν ξέρει.

— Καλὲ δὲν τὴν στέλνεις στὸ διάβολο. «Ψωμιὰ στὸ μοναστῆρι.,.».

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἕνας λυγμὸς τῆς Ἄννας, ποῦ ριχμένη σ' ἕνα καναπὲ, εἶχεν ἀγκαλιασμένη μιὰ μαξιλάρα κ' ἔκλαιγεν ἀπαρηγόρητα.

— Μά... κλαίει κανείς;

— Εἶναι ἡ Ἄννα, τὸ πουλάκι μου... Ἐσυχίστηκε κι' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο... Μάλιστα, στὸ θυμό μου ἐπάνω ἅρπαξα ἕνα βαζάκι, ἀπ' αὐτὰ τὰ σπασμένα, νὰ τὸ σαβουρντήσω στὸ κεφάλι τῆς Πελαγίας καὶ βρῆκα τὴν Ἄννα μου στὸ σαγῶνι. Εἶμαι νευρικιὰ κι' ἐγώ.

Ἀλλάζοντας εὐθὺς τόνο στὴ φωνή της ἐπρόσθεσε:

— Γιὰ φώναξέ την ἐσύ...

— Ἄννα;... Ἔλα ψυχή μου... Ἄφησε τὰ κλάματα γιατὶ ἀσχημίζουν ὅποιοι κλαῖνε... Σήκω καὶ ἦρθα νὰ πᾶνε στὸ Κέ... Θὰ πάρωμε καὶ παγωτό.

Ἐκείνη ἀπὸ μέσα ἔκλαιγε τώρα μὲ περισσότερην ἐπίδειξι, ἀφίνοντας νὰ πέρνῃ δρόμο ὁ κλαυθμὸς ποῦ ἐστριβότανε πρὶν στὸ λαρύγγι της.

— Ἄννα, come hier..., εἶπεν ἡ μητέρα της, καὶ ἀποτεινομένη ἔπειτα στὴν κυρία Πολυξένη, ἐπρόσθεσε: Ἐγὼ πετιέμαι νὰ σιάξω λιγάκι τὰ μαλλιά μου καὶ νὰ περάσω ἕνα φόρεμα. Δὲν θὰ κάνω δὰ καὶ μεγάλες τουαλέττες. Ἔλα. Εἶνε κλεισμένη στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο. Μέρωσέ την καὶ βάλτηνε νὰ ντυθῇ.

Καὶ ἀνεβαίνοντας δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια ἡ κυρία Στάναινα, εἶπε δυνατὰ στὴν κόρη της μὲ χαϊδευτικὴ φωνή, ἔτσι γιὰ νά τὴν εἰδοποιήσῃ πῶς τὰ ἐσκέπασε τὰ πράγματα:

— Δὲν σὲ μάλωσε κανείς, μυγιάγγιχτη! Ἡ Πελαγιὰ ἔκανε τὴ ζημιά.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα ἡ Ἄννα διηγότανε γελαστὴ στὴν κυρία Πολυξένη τί σχέδιο θὰ εἶναι τὸ καινούριο μπολερὼ ποῦ θὰ τῆς κόψῃ ἡ μαμᾶ της, ἐνῷ ἡ μαμᾶ της εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἐπερνοῦσε στ' αὐτιά της τὰ μονόπετρα σκουλαρίκια, ποῦ πρὶν κάμποσο καιρὸ εἶχε πουλήσει τὰ διαμάντια της γιὰ ν' ἀγοράσῃ κουρτίνες τῆς σάλας, ἀντικαθιστῶντας τα μὲ ψεύτικα, ἐκτενιζότανε στὸν καθρέφτη, καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ, ἀρχίνησε νὰ τραγουδῇ μὲ διαπεραστικὴ φωνή, τὸ τραγοῦδι ποῦ εἶχεν ἀνεβῆ στὰ χείλη της:

«Καὶ πότιζε βασιλικὸ
Μαῦρα 'ν' τὰ μάτια π' ἀγαπῶ...»

V

Τζάκος

Ὁ Τζάκος, ἦτανε μὲν ἀπὸ τὴν δωδεκάδα τῶν ἐραστῶν τῆς Ἄννας, ἀλλὰ συγκατελέγετο εἰς τὴν μερίδα τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων, καὶ διότι εἶχε πολὺ ὡραῖο τόνο φωνῆς, ποῦ ὅταν τῆς ὁμιλοῦσεν αἰσθανότανε ἐκείνη κἄποιο μεθυστικὸ ὑγρὸ νὰ κατρακυλάῃ ἡδονικὰ ἴσαμε τὴς ἄκρες τῶν δακτύλων της, καὶ ἐπειδὴ σὰν φραγκολεβαντῖνος ποῦ ἦτανε ἤξευρεν ἕνα σωρὸ λεπτότητας, ποῦ τῆς ἄρεσαν τῆς Ἄννας, ἀπὸ τότε ποῦ ἐσπούδασε εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν.

— Je te jure, τῆς εἶχε 'πῆ μιὰ μέρα, ποῦ ἔκαναν κόρτε ἀπὸ τὸ παράθυρο· ὁ παπάκης σήμερα μὲ κεστιονάρησε ἂν ἔχω τίποτε κορτοδουλιὲς μαζύ σου, κ' ἐγὼ τοῦ ῥεπλικάρησα πῶς ἀγαπῶ ἐσένα, καὶ πῶς ἐσένα μοναχὰ θὰ στεφανωθῶ.

Ἡ Ἄννα τὰ ἄκουγεν αὐτὰ μὲ πολλή της εὐχαρίστησι, καὶ διότι ὁ γάμος θὰ τὴν ἐγλύτωνε μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ ξύλο τῆς μητέρας, καὶ διότι σὰν κυρία ποῦ θὰ ἐγινότανε, θὰ εἶχε περισσότερη ἐλευθερία στὰς αἰσθηματικὰς μεταπτώσεις τῆς καρδιᾶς της.

—Ὁρίστε γαμπρός! τῆς εἶχε 'πῆ κἄποτε ἡ μητέρα της γιὰ τὸν Τζάκο, ἀφοῦ τῆς εἶχε τινάξει ἕνα διαβολόξυλο ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δὲν λέγονται. Ὁρίστε ὑποκείμενο νὰ τοῦ δώσω τὴν κόρη μου. Νὰ πεινάσῃ καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμη. Νὰ τὴν δῶ νὰ πλένῃ τὰ κατουρημένα βρακιὰ τῶν παιδιῶν της. Νἄχῃ μιὰ τσούρμα παιδιὰ καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὰ παπουτσώσῃ. Ἀμ' δὲν σ' ἀφίνω καλλίτερα ἔτσι ὅπως εἶσαι, νὰ γλεντήσῃς τοὐλάχιστον τὰ νειάτά σου; Καλλίτερα γεροντοκόρη παρὰ κακοπεσμένη. Δὲν θέλω νὰ μὲ βλαστημᾷ ἐμένα ἡ κόρη μου σὰν κλείσω τὰ ματάκια μου. Ὄγεσκε!

Αὐτὰ διεκήρυττεν ἡ κυρία Στάναινα, ἀλλὰ ἡ Ἄννα, ποῦ ἦτο τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον πρόσωπον τῆς ὅλης ὑποθέσεως, δὲν συνεμερίζετο τὰς μητρικὰς ἰδέας περὶ εὐτυχίας. Ἡ Ἄννα δὲν ἦτανε καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ τρῶνε ἄχυρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Στὴ μνήμη τοῦ φίλου μου)

Πέρασαν δυό μισυ ἀπὸ τότε χρόνια, ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ εἰς τὴν πρύμνη ἑνὸς κομψοῦ βαποριοῦ ἀκουμπημένοι, ὁ φίλος μου κι' ἐγώ, τὴν ἐρυθρᾶ περνούσαμε τὴν θάλασσα.

Ὁ ἄνεμος, ὁ τυχοδιωκτικὸς ἄνεμος, μᾶς εἶχε πάρει στὰ φτερά του καὶ σὰν μὲ δύναμι βορηᾶ μανιασμένου μᾶς ἔσπρωχνε πρὸς τὰ βάθη τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

Ὁ ἥλιος, ὥρες τώρα, εἶχε βασιλέψει καὶ νύχτα, μαγευτικὴ Ἀφρικάνικη νυχτιά, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν φαντασθῇ κανεὶς ἂν δὲν τὴν ἀντικρύση μὲ τὰ μάτιά του, ἂν δὲν τὴν αἰσθανθῇ γιὰ νὰ τὸν περιβάλῃ, θερμὴ καὶ πλούσια σὲ θέλγητρα, ὡσὰν Νουβιανὴ παρθένα, γύρω μας εἶχεν ἁπλωθῇ.

Ὁ μελαγχολικός μου φίλος, πάντα ῥεμβὸς καὶ μελαγχολικὸς αὐτός, μέσα, βαθειὰ πρὸς τὴς ἀλίμενες ἀκτὲς τὸ βλέμμα του ἐπλάνα, ὅπου θεόρατοι βράχοι, ἀσάλευτοι στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, στῆς θάλασσας τὲς λυσσασμένες ἐπιθέσεις, πελώριες φανταστικὲς ἐρρίχνανε σκιὲς καὶ τόσο σκοτεινές, τόσο τρομαχτικές. π' ἔνοιωθες τὴν καρδιὰ νά σφίγγεται, νὰ σταματᾷ ἢ νὰ γοργοχτυπᾷ ἀπ' τὸν φόβο.

Ἀληθινὰ διαμάντια τ' οὐρανοῦ, τοῦ Ἀφρικάνικου οὐρανοῦ τ' ἀστέρια, καὶ μὲ πολὺ λαμπρόχρωμο τὸ φῶς, παρμένο ἀπ' ἄλλους κόσμους ἄγνωστους καὶ μυστικούς, μαγευτικὲς ἀνταύγειες σκορπίζαν γύρω. Καὶ ὅπως ἄθελα ψηλὰ προσήλωνες τὸ βλέμμα, κι' ἄθελα τ' ἄφινες στ' ἄπειρο νὰ πλανᾶται κι' ἔννοιωθες τὴν καρδιὰ ν' ἀπορροφᾶται σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴ θέα, τὸ σῶμα σ'ἔκλυσι ἡδονικὴ νὰ πέφτῃ, μεταφερόσουνα σὲ κόσμους τέτοιους, ποῦ ποτὲ ἀνθρώπινη γραφίδα δὲν κατώρθωσε νὰ παραστήσῃ, καὶ μόνο ἡ φαντασία συλλαμβάνει κάποτε καὶ ἀμυδρὰ διατηρεῖ.

Ἀπὸ τὴν ἔκστασι αὐτή μου τὴ βαθειά, ποῦ λὲς καὶ μ' εἶχε ρίψει σὰν μὲ χασὶς μεθυστικὸ αὐτὴ ἡ φύσις, μ' ἐξήγειρε τοῦ φίλου μου ἡ φωνή.

«Κάτω, βαθειά, στοὺς σκοτεινοὺς τοὺς βράχους μέσα, ποῦ περιβάλλουνε τὴ θάλασσα καὶ σταματοῦνε τὴν ὁρμὴ τοῦ κύματος. κάτ' ἀπὸ 'κεῖνες τὴς πυκνὲς σκιές, ἐσὺ δὲν βλέπεις τίποτε; Μὰ ξέρεις ποῦ βρισκόμαστε; Ἴσως μοῦ φάνηκε· μὰ νά! Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἀκριβῶς κάτ' ἀπ' τοὺς βράχους τοὺς ψηλούς, πᾶνε χιλιάδες τώρα χρόνια, ἕνας μεγάλος, ἐμπνευσμένος, δυνατός, ὡδήγησε μιὰ νύχτα τὸν λαὸ τὸν ἐκλεκτό, ποῦ χρόνια σκλάβος δούλευε στὴ γῆ τοῦ Φαραώ, καὶ μὲ τὴν πίστι τὴν ἀκλόνητη ποῦ στὸν Ἰεχωβᾶ του εἶχε, μὲ τὴν ἀκράδαντη πεποίθησι στὸν ἑαυτό του ἀπάνω, τὸν πέρασε στὴν παραλία ἀντίπερα, διώχνοντας τὰ θολὰ νερά, κι' εἶδε κατόπιν τοὺς στρατοὺς τοῦ Φαραώ, τὴς μηχανές του τὴς πολεμικές, αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν μεγάλο Φαραὼ μὲ τὸ χρυσό του ἅρμα, ποῦ βγῆκε νὰ τὸν κυνηγήσῃ καὶ πίσω νὰ τοῦ πάρῃ ἐκείνους ποῦ δούλευαν στὴ χώρα του, νὰ μένουν ὅλοι στῆς θάλασσας τὸν πάτο, νὰ θάβωνται στοῦ πόντου τὰ νερά. Τὸν πέρασε τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ στὴν πέρα παραλία κι' ὑπομονητικὰ τὴν μιὰ φορὰ καὶ βιαστικὰ τὴν ἄλλη τὸν ἔφερνε θριαμβευτὴς στὴν πατρική του γῆ, εἰς τὴν παληὰ κληρονομιὰ ποῦ ἄλλοι, ξένοι, βάρβαροι, τοῦ εἶχαν ἁρπαγμένη. Ὁ Μωϋσῆς, ἦταν αὐτός, δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὸ μέγα ἔργον του ποῦ ὁ Ἰεχωβὰς ὁ ἴδιος τοῦ εἶχεν ἀναθέσει. Μὰ τί πειράζει; Ἄλλοι τὸ συνέχισαν καὶ ὁ περιούσιος λαός, ὁ καταφρονεμμένος τόσα χρόνια, τοῦ Φαραὼ ὁ σκλάβος, μεγάλος καὶ περήφανος στὴν πατρική του γῆ ἐγκαθιδρύθηκε...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκα πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ καὶ σ' ἐμᾶς τὸ ἴδιο. Μὰ ποιὸς θὰ εἶν' ὁ Μωϋσῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ πρῶτος θὲ νὰ σηκωθῇ καὶ μὲ φωνὴ σὰν Στέντορα μεγάλη θὰ προσκαλέσῃ ὅλους μας, ὅπου σὰν φύλλα φθινοπώρου καὶ φτερὰ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο σκορπισθήκαμε σκύβοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ ντροπὴ σὰν ξένοι μᾶς ρωτοῦν καὶ λέμε ὅτ' εἴμαστ' Ἕλληνες, ποιὸς θὰ μᾶς προσκαλέσῃ ὅλους μας, τὸν δρόμο τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς ποιὸς θέλει νὰ μᾶς τὸν δείξῃ;»

Τοῦ φίλου μου τὰ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ συγκίνησι, πετοῦσαν ἀστραπὲς ὅσο ἐμψυχωνότανε ἀπὸ ἐλπίδες. Μὰ ἔξαφνα ἔκλεισε τὰ χείλη του κι' ἀφῆκε τὸ κεφάλι του νὰ γείρῃ, τὸ βλέμμα του νὰ βυθισθῇ στὸ ἄπειρο. Δυὸ δάκρυα ἐκύλισαν γοργὰ κι' αὐλάκωσαν τὰ φλογισμένα μάγουλά του. Ἦσανε πόνου δάκρυα κι' ὀδύνης.

Ἀμίλητος τὸν ἄφηκα· μύριες σκέψεις, λογισμοὶ ἀφόρητοι μ' ἐβάρυναν.

Λίγες ἡμέρες ὕστερα ἡ τύχη μᾶς ἐχώρισε καὶ ἔκτοτε εἰδήσεις του δὲν εἶχα.

Καιρὸς δὲν πέρασε πολύς. Ὁ Ἄρης χτύπησε βαρειὰ τὸ πόδι του στὸν Ὄλυμπο καὶ στὸν ἀντίλαλό του ὅλοι τοῦ Αἵμου οἱ λαοὶ ταράχτηκαν. Στὸν ἐθνικὸ συναγερμὸ ποῦ ἐσάλπισε ἡ Πατρίδα ὅλοι ὅσοι στὸν κόσμο φύλλα καὶ φτερὰ ἦσανε σκορπισμένοι, ὅλοι ν' ἀκολουθήσουν ἔτρεξαν τὸν Στρατηλάτην μας τὸν Βασιληᾶ ποῦ μᾶς ὡδήγησε στὴ γῆ τὴν πατρική, στὸ θρίαμβο, στὴ δόξα.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔτρεξε κι' ὁ φίλος μου καὶ μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὸν ἀλαλαγμὸ τῆς μάχης, μέσα στῶν πυροβόλων τὸν ὀρυγμαδόν, εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ τοῦ Βουλγαροκτόνου μας τὸ ἄστρο ὁλόφωτο ἐσελάγιζε ἐκεῖ πάνω καὶ τῆς ὁμηρικὲς ἐφώτιζεν ἐφόδους τοῦ στρατοῦμας εἰς τὰ στενὰ τῆς Τζουμαγιᾶς, τῆς Κρέσνας, γεμᾶτος ἐνθουσιασμὸ ὁ φίλος μου, μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπ' τὴν χαρὰ καὶ μὲ χαλύβδινα φτερὰ στὰ πόδια ν' ἀκολουθάῃ βιαστικὰ τὸν Βασιλῆά του, ἔπεσε τρύπιος ἀπὸ σφαῖρες σὲ μιὰ βουνοπλαγιὰ τῆς Κρέσνας, μὰ ἔπεσε χαρούμενος καὶ γελαστὸς γιατ' ἔβλεπε τοὺς πόθους του τοὺς μυστικοὺς νὰ πραγματοποιοῦνται, τὸν ἀκατάβλητο Μωϋσῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸν δρόμο νὰ μᾶς δείχνῃ τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς.

ΜΗΤΣΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΑΣ

Ἡ στήλη αὕτη καθιερώθη διὰ τοὺς φίλους τῆς «Χαρᾶς». Μὲ τρία λεπτὰ τὴν λέξιν ἠμποροῦν ὅλοι νὰ δημοσιεύουν ὅτι θελήσουν, ἀκόμη καὶ ποιήματα καὶ διηγήματα.

Τὸ σαλόνι εἶνε ἀνοικτὸν δι' ὅλους.

Εἰς τὸ σαλόνι γίνεται ἔγκρισις ψευδωνύμων ἀντὶ πεντήκοντα λεπτῶν δι' ἕκαστον. Ὡσαύτως διὰ τοῦ σαλονιοῦ προκηρύσσονται διαγωνισμοὶ ψευδωνύμων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους συλλόγων ὑπὲρ τῆς «Χαρᾶς», μὲ τρία λεπτὰ τὴν λέξιν.

Ποίημα ἢ διήγημα συνοδευόμενον ὑπότου ἀντιτίμου του προτιμᾶται καὶ δημοσιεύεται ἀμέσως.

Ἀθανάσιον Τσαλαμαρόπουλον
Φλώριναν
Ὑγιαίνω Γεώρ. Τσαλαμαρόπουλος

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν.
Διεύθυνσις: Βρυκόλακας. P. R.
Σπάρτην

Συνίσταται ἐν Πειραιεῖ σύλλογος ἐπωνομασθεὶς «**Δόξα**» πρὸς διάδοσιν τῆς «Χαρᾶς».
Ὁ Σύλλογος θὰ δημοσιεύει ἐν τῇ «Χαρᾷ» διαγωνισμούς. Μηνιαία συνδρομὴ 25λεπτος.
Διεύθυνσις: «Δόξαν»
Πειραιᾶ P. R.

«Πληγωμένην καρδιάν», Πειραιᾶ
Ἀπήντησα. ΑΣΦΑΡ

Σύλλογος ἡ «Νέα Γενεά», ἐν Βόλῳ.
Β'. μικρὸς διαγωνισμός.
1ον αἴνιγμα: Εἶμαι μέγα τι πτηνὸν
ἂν γράμμα τι ἀλλάξῃς
σχῆμα γεωμετρικὸν
ἀμέσως θὰ συντάξῃς.

2ον γρῖφος:
Εἶμαι Κάϊν ἐπώλεις τί Σάρρα Β h

Ὅροι: Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου. Ἑκάστη λύσις δέον νὰ συνοδεύηται μὲ 10λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον. Τὰ μέλη δωρεάν. Λύτης λογίζεται καὶ ὁ λύων ἓν μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων.

Βραβεῖα: Γενομένης κληρώσεως θὰ κερδίσωσιν, ὁ 1ος δρ. 5, ὁ 2ος ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐθν. Χαράν», ὁ 3ος τρία μονόδραχμα λαχεῖα τοῦ Ἐθν. Στόλου ὁ 4ος μέχρι τοῦ 6ου ἀνὰ ἑξάμηνον συνδρομὴν εἰς τὸν Σύλλογον, ὁ 7ος μέχρι τοῦ 12ου ἀνὰ ἓν ψευδώνυμον εἰς τὴν «Ἐθν. Χαράν».
Διεύθυνσις: κ. Βασίλ. Ἀθηναοῖν
ὁδὸς Φιλελλήνων
διὰ «Νέαν Γενεάν», Βόλον

Κάρτ Ποστάλ Ἀνταλάσσω ἀπάντησις Ταχεῖα.
Προτιμῶ καλλονάς. Γεώργιον Κακοσαῖον
Μονεμβασίαν

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Η ΟΒΙΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Τὶ κακὸ ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔγινε;....

Καθὼς ἕνας στρατιώτης ἐστεκότανε σκοπὸς ἐπάνω στὸ Μπιζάνι ἕνα πρωὶ μὲ τὸ κρῦο καὶ τὰ χιόνια, ἔπεσεν ἐξαφνικὰ δίπλα του μία ὀβίδα, ἡ ὁποία ἔσκασε καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια ὅπως ἀκριβῶς σᾶς δείχνει ἡ εἰκών:

Τὶ τρομερὸ ἀλήθεια αὐτό !....

Τὸν καϋμένο θὰ τὸν περιμένει ἡ μάννα του στὸ χωργιὸ κι' αὐτὸς δὲν θὰ φανῇ πουθενά. δὲν θὰ τὸν λυπηθῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς; Βεβαίως ναί. Αἶ, λοιπόν, προσπαθήσατε νὰ προσαρμόσετε τὰ κομμάτια τῆς εἰκόνος οὕτως, ὥστε νὰ τὸν σχηματίσετε πάλιν τέλειον, γερόν, μάχιμον.

Θὰ μπορέσετε; Πρέπει ἁπλῶς νὰ κόψετε τὰ κομμάτια τῆς εἰκόνος καὶ νὰ τὰ προσαρμόσετε εἰς τρόπον ὥστε νὰ μᾶς τὸν στείλλετε ἐντελῶς τέλειον.

Αὐτὸς εἶνε ὁ διαγωνισμός μας Νὰ ἰδοῦμε τώρα καὶ στὰς λύσεις σας θὰ κατορθώσετε νὰ ἐπιτύχετε;

Ἑκάστη λύσις πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ ἀπὸ ἕνα ἀσφράγιστον δεκάλεπτον γραμματόσημον, διὰ νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν.

Νὰ σᾶς δοῦμε.

Ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Μαρτίου.

Εἰς τοὺς λύτας θὰ δώσωμεν τὰ κάτωθι βραβεῖα μὲ τὴν σειρὰν τῆς κληρώσεως ἡ ὁποία θὰ γινῇ ἐνώπιον πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς.

Εἰς τοὺς δύο πρώτους ἀπὸ ἓν ζεῦγος λορνιῶν τοῦ θεάτρου τῶν 25 δραχμῶν.

Εἰς τοὺς πέντε δευτέρους ἀπὸ ἕνα τετράδραχμον λαχεῖον τοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς δέκα κατόπιν ἀπὸ μίαν σειρὰν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων τοῦ πολέμου.

Ἑκάστη λύσις πρέπει νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὸ κάτωθι δελτίον.

«**Χαρὰ**» Δελτίον 18 Φεβρ.
Διαγωνισμὸς 1ος.

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς δραστηριότητος

Προσοχή!....

Ὅποιος κατορθώσει νὰ ἐγγράψῃ δέκα συνδρομητὰς εἰς τὴν «Χαράν», θὰ πάρῃ ὡς δῶρον μίαν θαυμασίαν καλλιτεχνικὴν μεγέθυνσιν τῆς φωτογραφίας του.

Ἐδῶ σᾶς θέλουμε: Ὅποιος ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς «Χαρᾶς» τὸ κατορθώσει αὐτὸ πρέπει νὰ στείλῃ μαζὺ μὲ τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν καὶ τὰς συνδρομάς των. Καὶ ἀκόμη μαζὺ μὲ τὰς συνδρομάς των τὴν φωτογραφίαν του ἢ τὴν φωτογραφίαν ὁποιουδήποτε συγγενοῦς του ἢ φίλου του θέλει.

Ἡμεῖς θὰ τοῦ κάμωμεν μίαν θαυμασίαν μεγέθυνσιν εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον τοῦ κ. Κόντου καὶ θὰ τοῦ τὴν στείλωμεν.

Ἐμπρὸς μάς!

Κουρασθῆτε ὀλίγον ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε μίαν μεγάλην καὶ καλλιτεχνικὴν φωτογραφίαν διὰ τὴν σάλαν σας.

Ἀρσακειάδα ἐνταῦθα.—Δὲν ἐδημοσιεύθη κατόπιν παρακλήσεως τῆς κ. Β. ἥτις ἐφοβήθη μήπως ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ἐκ μέρους τῶν μαθητριῶν ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς αὐτήν. Περίεργον βέβαια. Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν δημοσιεύονται αἱ γελοιογραφίαι πολλῶν ἐξεχόντων προσώπων, χωρὶς αὐτὰ νὰ θιχθοῦν.

Ε. ***Ζαγκλακίδην, ἐνταῦθα***, Καλλιόπην ***Παπαϊωάννου Κύμην***, Γ. ***Κ. Στιβακτᾶν Κόρινθον.***— Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν.

Λ. ***Βασιλόπουλον ἐνταῦθα.***—Ἐλήφθησαν.

Χρῆστον Πατίκον Πάτρας, ***Ι. Χαχάγιαν Ἄργος.***—Λύσεις ἐλήφθησαν.

Δ. ***Παπαδημητρίου, Ἄμφισσαν.*** — Ἐνεγράφητε.

Β. ***Δημάκον, Φιλιατρά.***—Ἐνεγράφησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅπως θέλετε σεῖς.

Τ. Καρατζῖναν, ***Τρίπολιν.***—Ἐλήφθησαν. Ἀναμφιβόλως θὰ δημοσιευθῇ.

Κ.***Καντάνην.***—Ψευδώνυμον ἐνεκρίθη. Λύσεις ἐλήφθησαν.

Κ. Μπενιάδην, Καλάμας.— Οἱ διαγωνισμοὶ εἶναι γιὰ ὅλους.

—***Ε. Ζουρπάκην. Ρέθυμνον.***— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἡ «Χαρὰ» σᾶς εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως. Εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Ἀνδρουλιδάκην γιὰ τὰ καλά του λόγια. Τὰ ὑπὸ «ἐχεμύθειαν» ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.

Στέλλαν Μηλιάδου, ***Ἡράκλειον.***—Δις Οὐρανία Διγενῆ ἐνεγράφη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κ. Μαντζουράνην, Ἅγιον Πέτρον. — Δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς «Χαρᾶς».

Π. Παναγιωτόπουλον. Ἐνταῦθα. — Πολὺ καλό. Ἀλλὰ τώρα πλέον εἶνε ἀργά. Ἐμπήκαμε στὸ Φεβρουάριο. Τίποτε ἄλλο.

Σέρλοκ. Κέρκυραν.—Ἐνεγράφητε. Θὰ δημοσιευθοῦν. Πρὸ παντὸς λαογραφίας.

«***Κοινοτικὸν Σύμβουλον***», ***Ἄμφισσαν.***—Ἐλήφθη. Πολὺ γνωστὸ ὅμως. Τίποτε ἄλλο ἐπίσης λαογραφικὸν ἂν ἔχετε.

Τ. Μαντᾶν, Μεσολόγγιον. — Ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθοῦν. Ὀλίγην ὑπομονὴν ὅμως. Ἂν ἠθέλαμε νὰ εὐχαριστήσουμε ἀμέσως ὅλους ἔπρεπε νὰ βγάλουμε τὴ «Χαρὰ» μὲ χιλίας σελίδας.

Κ. Τσάτσον, ***Αἰτωλικόν.***—Ἔμορφο. Θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀναγνωστόπουλον. — Λύσεις ἐλήφθησαν. Ψευδώνυμα ἐγκρίνονται Μετὰ τρεῖς μῆνας τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐγγραφῆς. Λαογραφίας καὶ μελέτας μάλιστα.

Λ. Καλφιώτην, Ἀνδραβίδαν.— Λύσεις ἐλήφθησαν. Τὸ ποίημα νὰ τὸ ἰδοῦμε πρῶτον. Ἂν μᾶς σταλεῖ αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς γράφετε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ λύσις τῆς γάτας τί θέλει νὰ πῇ;

Ε. Χρονίδου, ***Ἡράκλειον.***— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σας. Ἡ Δις Μαρία Σιαγκωνίδου καὶ ὁ κ. Π. Γιανναχουδάκης ἐνεγράφησαν.

Α. Χρῆστον, Κάρυστον.—Ὅτι δύνασθε. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Δ. Γιαννόπουλον, Πύργον.— Εὐχαριστοῦμεν. Λύσεις ἐλήφθησαν.

Ε. Φωτάκιν. Ρέθυμνον.—Ἐλήφθησαν. Πολὺ ὡραῖα.

Ἀγγελικὴν Τσιώμου, Θεσσαλονίκην. — Τῶν Κινέζων μάλιστα. Θὰ δημοσιευθῇ.

Α. Καραθανάσην, ***Ἀνδραβίδαν.***— Στείλατέ τα, Διαγωνισμοὶ ἐλήφθησαν.

Ρέμβην, Ἡράκλειον.— Ὑπερευχαριστοῦμεν. Συνδρομὴ πέντε δραχμὰς ἐτησίως. Καὶ ἡ Κρήτη εἶναι Ἑλλάς. Στείλατε.

Σ. Μηλιαρέσην, Ἀργοστόλιον.—Θὰ δημοσιευθοῦν. Ψευδωνύμων ἔγκρισις γίνεται μόνον ὅταν αὐτὰ συνοδεύονται ἀπὸ 50λεπτον γραμματόσημον. Διαγωνισμοὶ καλοί. Ἀργότερον ὅμως.

Σ, Μπαζιωτόπουλον, ***Τρίπολιν.***—Λύσεις ἐλήφθησαν. Σταλέντα θὰ δημοσιευθοῦν.

Β. Μονδάνον, Σῦρον. — Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Θ. Δημόπουλον, Ναύπλιον.— Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Μ. Ἀγγελακόπουλον, Πύργον. — Στείλατε. Θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀλγκώρ. Ἐνταῦθα.—Ξέρετε Ἰταλικὰ καὶ διαλέξατε τα πλέον γνωστά; Στείλατε. Γράφετε πολὺ καλά.

Κ. Μιχαηλίδην, ***Ἰωάννινα.*** —Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Α. ***Λεβέντην, Ἐνταῦθα*** — Θὰ δημοσιευθοῦν. Τας γελοιογραφίας νὰ τὰς ἰδοῦμε.

Βασ. ***Μπόσακα. Αἴγιον.***— Τρίτον φύλλον θὰ σταλῇ. Σταλλέντα θὰ δημοσιευθοῦν.

Κούλαν Κουτσοπούλου, Λάρισαν.— Εὐχαριστοῦμεν, Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Δ. ***Ἀναγνωστόπουλον, Κυπαρισσίαν.***—Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα θὰ σταλοῦν.

Α. ***Θεοδωρακόπουλον, Καλάμας.***—Θὰ δημοσιευθοῦν.

Α. ***Διακόπουλον***, Ἐνταῦθα.—Στείλλατε. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ρ. Θεολογίτην, Ἐνταῦθα.— Ἡ κωμῳδία ἂν εἶναι μικρή....

Μ. ***Ἐξαρχόπουλον, Ἀλγκώρ.***— Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν.

Θ. Πατρινόν. — Τὰ λέτε τσεκουράτα. Καὶ ὅμως ἡ πληθώρα ὑπάρχει. Μὲ πρώτην εὐκαιρίαν ἐξάπαντος.

Μυρσίνην ***Καραβία***, Μυτιλήνην.—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν.

Σωκρατ. Βένη, ***Ἰωάννινα.***—Διήγημα ὡραῖο· Θὰ δημοσιευθῇ. Περιμένουμε τὰ Γιαννιώτικα.

Τασίαν Πολίτου, Χαλκίδα. — Ἡ «Χαρὰ» σᾶς στέλει τὰς εὐχαριστίας της. Αἱ συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν.

Μ. ***Κωλέττη, Οἰκονόμον, Ἄργος.***— Αὐτὸ δὲν λέγεται.

Σ ***Μπακογκῶργον***, Κ. ***Μπαρτσόκαν, Λαμίαν***, Γ. ***Λαγουδάκην, Ρέθυμνον, Ν.*** Γ. ***Ἀθανασιάδην Ἡράκλειον***, Α. ***Πιπινόπουλον, Λάρισαν***, Π. ***Μονοκρούσον, Ληξούριον.*** — Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν.

Ε. Μαρινᾶτον, ***Ληξούριον.***— Θὰ δημοσιευθῇ. Μπορεῖτε να βρῆτε τίποτε ἀνέκδοτον τοῦ ἀξε-χάστου Α. Λασκαράτου; Αὐτὸ θὰ ἄξιζε καὶ θὰἄξιζε.

Μίμην Ἀγγελακόπουλον, ***Πύργον.***—Θ' ἀρχίσουν νέοι διαγωνισμοί. Ὄχι κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας ξεχωριστὴν «Χαράν».

Ε. Βασιλειάδου, ***Πύργον.***—Δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Σατανᾶς; Τί κρῖμα!... Εἶναι τόσον ἐκφραστικός!...

Ν. Ι. Πετροῦτσον, ***Πύργον.***—Λύσεις ἐλήφθησαν. Βεβαίως θὰ γίνῃ ὅπως λέτε. Θὰ ὑποστηρίξωμεν τοὺς γράφοντας νέους ἐφ' ὅσον γράφουν ὡραῖα.

Ἰστοριοδίφην ***Ἱερομνήμονα***, Σηπιάδα ***Ἄκραν.***—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Εἰρήνην Λιβαδᾶ ***Βόλον.***—Λύσεις ἐλήφθησαν Ἐνεγράφητε. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κ. Καρπούζην ***ἐνταῦθα.***—Ξέρετε πόσοι τοὺς ἀγαποῦν τοὺς διαγωνισμούς; Στείλατε.

Τσεκουρᾶτον Βιτρινίτσαν.—Θὰ βγοῦν στὸ φόρο πολὺ γρήγορα. Οἱ συντάκται τῆς «Χαρᾶς» ἐπολέμησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν. Γράφετε ἔμορφα. Δὲν στέλετε τίποτε. Τὸ γράμμα σας ἐφυλάχθη ἐπιμελέστατα.

Κ. Παπαγιάννην ***Ἀγρίνιον.***—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα καλὰ μᾶς γράφετε. Στείλατε.

Κ.Στασινόπουλον ***Τρίπολιν*** Ὅσας λύσεις θέλετε.

Α.Ἀλωνιτσιώτην ***Ἄργος***—Λύσεις ἐλήφθησαν.

Γ. Βουτσίνον, Ἄργαν.—Πολὺ ὡραῖα. Θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Α. Ντόκον ***Χανιά.***—Λύσις ἐλήφθη. Περιμένομεν κάτι ἀπὸ τὴν μητέρα σας.

Γ. ***Κακουσαῖον Μονεμβασίαν.***— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ ὅσα καλὰ μᾶς γράφετε. Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν. Ποίημα θὰ δημοσιευθῇ. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Α. ***Ράμμον Πατήσια.***—Ἐλήφθη θὰ δημοσιευθῇ Στήλη συνεργασίας ὑπάρχει. Ἡ «Χαρὰ» ὑποστηρίζει μὲ τὰ δυνατά της τοὺς γράφοντας νέους.

Μαρίαν Καβαλάκι ***Ἡράκλειον.***—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Νὰ στείλετε ὅτι θέλετε. Καὶ ἀνταποκρίσεις προσεχῶς.

Ν. Τζωρτζάκην ***Ἡράκλειον.***—Εὐχαριστοῦμεν Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Ε. Μ. ***Ξανθουδίδου Ἡράκλειον.***—Ἐπιστολὴ νὰ ὀνομασθῇ τάχα ἢ μπουκέτο ἀπὸ τῆς πιὸ ἔμορφες φράσεις; Ὁ κὺρ Μουσταφᾶς ἐνεγράφη Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. Λύσεις ἐλήφθησαν.

Ι. Ἀθανασόπουλον Ἀμαλιάδα.—Μετάφρασις θαυμασία. Δημοσιεύεται.

Χ. Ζαχαράκην Σχοινὲ Ρεθύμνης.—Λύσεις ἐλήφθησαν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Διακόπουλον Πύργον.—Ἴσως αἰτία τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐλήφθησαν ὅμως μέτρα νὰ μὴν ξανασυμβῇ αὐτό.

Ι. ***Ἀδριανόπουλον*** Πύργον.—Ἐλήφθησαν καὶ τὰ δύο θὰ δημοσιευθοῦν.

Γ. ***Τρανάκαν Πάτρας.***—Λύσεις ἐλήφθησαν.

Θεανὼ ***Νικολαΐδου*** Πέραν.—Εἰς τὴν ποιητικὴν ἐπιστολήν σας ἓν πεζὸν «εὐχαριστῶ».

Α. Κουτνατζῆν Βόλον, Ε. Στελλάκην Μονεμβασίαν, Θ. Οἰκονόμου Κόρινθον, Α. Νεαϊρόπουλον Κόρινθον, Μ. Οἰκονόμου, Κ. Ἀμδάρην Ἀλμυρόν, Α. Παπαδῆμαν ἐνταῦθα.—Ἐλήφθησαν. Πολὺ ὡραῖα. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Α. Χαραμάκην Σῦρον, Γ. Αἰγιαλείδην Πειραιᾶ, Σ. Νικολόπουλον Γαργολιάνους, Α. Βαρζακάνον Δελφούς, Ι. Ταχτσῆν Θεσσαλονίκην, Α. Μακρόπουλον Διαβολίτσιον, Ι. Ἀγοραστὸν Λάρισσαν, Φ. Παπαναστασάτον Ἀργοστόλιον, Σ. Τσιμπούλην Κάρυστον, Χ. Καραθαεάσην Βαθὺ Σάμου, Μαρίκαν ἰατροῦ. Μαρίαν Δημητριάδου ἐνταῦθα, Ε. Ζούλαν, Α. Μ. Εὐσταθίου Μυτιλήνην, Β. Πανταζόπουλον Χαρακόποιον, Γ. Κιάκον Ἰωάννινα, Α. Τσιούμου Θεσσαλονίκην, Ζ. Τσιγκάκον Γύθειον, Ι. Τζανῆν Ζάκυνθον. Δ. Τσάφον ἐνταῦθα. Λύσειςδιαγωνισμῶνἐλήφθησαν.

Α. ***Σανιδόπουλον Τρίπολιν***, ***Η. Σπανόπουλον Ἄμφισσαν, Ν.*** Κ. ***Γιαλέσαν Ἄμφισσαν***, Κουτσολέντην ***Κόρινθον***, Γ. Βασιλείου ***Μυτιλήνην***, Α. ***Παπαδάκην Θεσσαλονίκην.***—Ἐλήφθησαν.

Σ. Κονίδην, Μεσσήνην, ***Μίμην Ἀγγελόπουλον***, Πύργον, ***Ν. Δρακόπουλον, Τ.*** Βασιλειάδην, Πύργον, ***Β.*** Δεδούσην, ***Ν. Ι. Γ.***, Γ. ***Λεοθεριώτην***, Κέρκυραν, Α. ***Θεοδωρακόπουλον, Ι. Φεράκην***, Ἡράκλειον, Ε. Καρατζᾶν, ***Πειραιᾶ***, Γ. ***Ἀγγούζην***, Ἀμαλιάδα.

Π. ***Θεοδωρόπουλον***, Πύργον, Η. Σ. Πανόπουλον, ***Ἄμφισσαν***, Π. ***Πεπένην, Πύργον***, Γ. Χαρίτσην, ***Διαβολίτσιον.***—Ἐλήφθησαν.

Φ' Παπαναστασάτον. ***Ἀργοστόλιον. Ν. Σαπουνάκην, Ὕδραν, Ε.*** Βασιλειάδην. Πρέβεζαν, Β. Δαρδούμαν, ***Κόρινθον***, Γ. Τσιμπούκην, Κάρυστον, ***Ι. Ρεράκην***, Ἡράκλειον, ***Π.*** Κόσιβαν, ***Τρίπολιν***, Γ. ***Νικόλην***, Γ. ***Ἀρβανιτάκην. Ν. Εὐσταθίου, Σάμον***, Μ. Βασιλόπουλον, Ἐνταῦθα, ***Ν.*** Κερκιώτην, Σάμον, Αἰμ. ***Ζορνώ***, Ν. Γραμμάτικαν, ***Λαμίαν***, Ἐλήφθησαν.

Γ. ***Τρανάκαν, Πάτρας***, Π. Παπαδάκην, ***Ναύπλιον, Ἑλένην Φραγκοπούλου. Ἐνταῦθα. Ρ.*** Αὐγερινόν, ***Φάρσαλα.*** — Λύσεις ἐλήφθησαν.

Σ. Παπαδάκην, Πρέβεζαν, Θ. ***Συντροφιόν***, Κ. Πανταζάραν Βόλον, ***Ι. Τσούρην. Γ.*** Πρεβεζάνον Ἄμφισαν, Γ. Λιβιερᾶτον Ληξούριον, Γ. Παπαμιχαλόπουλον Ἄργος, ***Ι.*** Κάραλην Σαλαμῖνα ***Τ. Α. ἐνταῦθα.***—Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν.

Δ. Δεληβορηᾶν ***Δημητσάνα***, Γ. Κουλεντιανὸν Γύθειον, Γ. Αἰγιαλείδην Πειραιᾶ, ***Δ.*** Μπαϊλάκην Κόρινθον, Μ. Καλούτσην Τρίπολιν, Δ. Ἀναγνωστόπουλον Κυπαρισσίαν, Π. Κοτσογιάννην ***Ρέθυμνον***, Κ. Πυλιώτην Γαργαλιάνους.—Λύσεις διαγωνισμῶν ἐλήφθησαν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβομεν μετὰ τὴν 11 Φεβρουαρίου θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Χαρὰ» θελήσασα ν' ἀφαιρέσῃ πάντα ἐνδοιασμὸν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἔταξεν ὡς χρόνον πληρωμῆς τὸν τρίτον μῆνα ἀπὸ τὴν ἔκδοσίν της.

Κατὰ συνέπειαν κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Μάρτιον ὅσοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἀπέστειλαν τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσωσιν ν' ἀποστείλωσιταύταςπρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Χαρᾶς».

Ὡσαύτως οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταί μας καὶ διάφοροι φίλοι τῆς «Χαρᾶς» οἱ ἐγγράψαντες συνδρομητὰς παρακαλοῦνται, ὅπως εἰσπράττοντες τὰς συνδρομὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντων ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας μὲ ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν πληρωσάντων.

Ὅσοι ὅμως θελήσουσι ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο.

Τα Κούλουμα
Τά Κούλουμα! τί χαλασμός, τί κόσμος τί παράτα κρεμμύδια, κρεμμυδόπιττα καί ταραμοσαλάτα
Σαρακοστή!... Ἄντιο πιά ἡ γλέντι, ἡ φασαρία σκόρδα ξερά, βραστά κουκιά κι ἐρωτική νηστεία
Πάει ἡ ξανθή ἡ μελαχροινή ἡ Ρόζα ἡ Καίτ-να
καί μιά λαγάνα μοναχός να ροκανίζω ὁ φτωχός
Ἐπέρασ' ἡ Αποκρηά θυμήσου τό Θεό σε καί τό δεξί σου σήκωσε καί κάνε τό σταυρό σου....
ΛΑΓΑΝΑ ΛΑΓΑΝΑ
ΜΑ-ΛΑΓΑΝΑ
Δέν εἶν' ὁ θεῖος Μάιος, αἰώνιος δέν εἶναι σβύνει ἡ τρέλλα κ' ἡ χαρά καί τόν καθένα..... θλίβουν οἱ τῆς Σαρακοστῆς... κι ἀκόμη ὀδύναι!..
Ἐλιές, χαλβάς καί πιπεριές σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα καί γύρω βλέπεις ἡ κρατική τοῦ Ἔθνους φασουλάδα!..
Δέν εἶν' ὁ θεῖος Μάιος αἰώνιος. Δέν εἶναι περνάει κι ἡ Σαρακοστή φαγώνουν τά θερμά φιλιά
Ἀθῆναι